ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU”

MEDIAȘ

FLORI PE RAMURI

RAMURI” 2025

Clasele III-IV

Lumea desenelor animate

Într-o zi ploioasă, în timp ce mă uitam la televizor, am descoperit o lume magică în desenele animate pe care le iubesc cel mai mult. Deodată, pixelii s-au transformat în prieteni vii și am fost tras într-un univers plin de culoare și aventură. M-am trezit în mijlocul unei păduri fantastice, plină de copaci uriași și animale vorbitoare.

Primul prieten pe care l-am întâlnit a fost un iepuraș zglobiu pe nume Binky, care mi-a spus că trebuie să găsesc comoara ascunsă a pădurii pentru a salva lumea magică de întuneric. Împreună, am pornit pe cărări șerpuitoare, trecând peste un pârâu de ciocolată și sărind peste nori zâmbitori. Pe drum, am întâlnit un urs de pluș vorbitor și o bufniță înțeleaptă, care ne-au dat sfaturi prețioase.

Pe măsură ce avansam, am descoperit că drumul spre comoară era plin de provocări amuzante: puzzle-uri colorate, jocuri de memorie și ghicitori. În cele din urmă, am găsit comoara ascunsă sub un copac uriaș, plin cu mere aurii. Cu comoara în mână, pădurea s-a luminat, iar întunericul a dispărut.

Când m-am întors în lumea reală, am înțeles că aventurile din desenele animate nu sunt doar povești frumoase, ci și lecții despre curaj, prietenie și înțelepciune. De atunci, fiecare desen animat pe care îl urmăresc devine pentru mine un mod de a trăi propria mea aventură magică în lumea imaginației. Această experiență m-a făcut să înțeleg cât de minunată poate fi lumea desenelor animate și cât de important este să păstrăm mereu visurile și curajul în inima noastră.

"

Haras Giulia Gabriela, Clasa a III-a A
Liceul Tehnologic "Nicolae Teclu" Copșa Mică
Prof. îndrumător Gruia Ramona Mariana

Comoara din Veneția

Era vară. Familia mea și a prietenului meu Luca, am plecat în vacanță în Veneția. Orașul era ca o carte de povești: canale albastre, gondole plutind liniștite și clădiri vechi pline de secrete. Dar ce am descoperit noi a fost cu adevărat uimitor!

În podul hotelului în care eram cazați, am găsit o hartă veche desenată pe o bucată de piele, cu semne ciudate și un „X" roșu lângă Podul Suspinelor. Tatăl meu a spus că e doar o copie dintr-o legendă veche despre o comoară ascunsă de pirați. Dar noi am știut imediat: trebuie să o găsim!
Am urmat indiciile de pe hartă:

1. „Caută ochiul care plânge" – Am găsit o statuie cu o față umezită lângă o fântână.
2. „Sub aripa leului" – Pe un perete vechi, era sculptat un leu cu o piatră mișcătoare sub aripă!
3. „Coboară unde lumina nu ajunge" – Am descoperit o scară secretă ce ducea sub canal!

Era întuneric, umezeală și un cufăr mic acoperit cu pietre prețioase false! Dar înăuntru era ceva mai valoros: o scrisoare veche de 300 de ani de la un pirat numit Marco Celto, care povestea cum și-a ascuns aurul sub turnul din Pisa.

Mama ne-a pregătit o surpriză: spaghete carbonara ca recompensă, iar Luca a exclamat: „Am fost detectivi, exploratori și mâncătorii de paste cei mai tari din Veneția!".

Cele mai mari comori nu sunt mereu aurul, ci aventurile trăite alături de prieteni!

Pintea Adriana Maria, Clasa a III-a A
Liceul Tehnologic "Nicolae Teclu" Copșa Mică
Prof. Gruia Ramona Mariana

Aventură în pădure

Într-o zi caldă cu soare,
Fără boare de răcoare,
Am plecat în grabă mare
În pădurea salvatoare.

Am pășit ușor, tăcut,
Fără ca să fiu văzut,
Prin pădurea fermecată
De lumină-mbrățișată.

Dup-o tufă, o căprioară
Mă privea cu o teamă rară.
În copac, o veveriță
Mânca iute o sămânță.

Seara, am plecat spre casă,
Promițându-mi că și mâine
Îmi continui aventura
Explorând din nou natura.

Baciu Anastasia Eliza
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Aventură cu norul zburător

Azi-dimineață, pe la șapte,
Am urcat pe-un nor din lapte,
M-a luat cu el în zbor,
Printre fulgi ușori de dor!
Am zburat pe lângă soare,
Mi-a zâmbit cu raze clare,
Am făcut cu el o roată,
Parcă eram zână-naltă!
Am ajuns în Țara Vis,
Unde totul e nescris:
Flori vorbitoare, stele moi,
Și-un iepuraș ce sare-n zăvoi!
Dar când clopoțelul sună,
Norul dispare cu o lună...
Aventura s-a sfârșit,
Dar în suflet a rămas lipit!

Rocha Navarrette Daria
Clasa a III -a A
Școala Gimnazială „ Mihai Eminescu" MEDIAȘ
Profesor coordonator: prof. înv. primar Ana Camelia Ciugudean

Aventura în pădure

Într-o bună dimineață,
Deși era cam ceață
Am plecat în pădure
Să culegem fragi și mure.

În pădure când am intrat
Totul era verde colorat
Apoi m-am împiedicat,
Pe burtă am aterizat.

În jos când am privit
Și pe genunchi m-am sprijinit
Am văzut un capac plat
Și m-am apucat de săpat.

Când capacul l-am deschis
Am găsit un manuscris
Care era cam șifonat,
Dar m-a dus la locul indicat.

Mergând după indicii,
Fără alte artificii
Am găsit un cufăr alb
Care nu avea nimic interesant.

În scurt timp noaptea a sosit
Fragi și mure n-am găsit !
După comoara am umblat
Și-am rămas cu ce-am căutat!

OLARI TUDOR
Clasa a III –a A
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* MEDIAȘ
Profesor coordonator: prof. înv. primar Ana Camelia Ciugudean

Aventura

Aventura ne unește
Și cu noi mereu vorbește
Este ca o dulce poezie
Aproape ca o carte vie

Spunem „Aventură” și ne distrăm,
Dar, haideți, pe rând să o luăm:
A – e „acțiunea” care ne unește,
V – este „viața” care ne zâmbește
E – e „energia” – vie țesătură!
N – e „nebunia” – doar o picătură.
T – ești „TU” – cel care accepți provocarea
U – e „UNDE-i riscul?” – asta-i întrebarea!
R – este „râsul” – ce-ți pictează chipul.
A – e „amintirea” ce învinge timpul.

Adrenalina e prezentă,
Soarele-i însoțitor,
Vântu-i binevoitor,
Plictiseala-i repetentă.

P.S. La materia „aventură”
Promit solemn și negreșit
Să fiu întotdeauna premiantă
Și să zâmbesc spre infinit.

Sarah Ieszenski
Clasa: a IV-a A
Școala Gimnazială *„Cireşarii”,* Mediaș
Profesor îndrumător: SZASZ MARIA – CRISTINA

Tudor și umbrela zburătoare

Într-un sat mic și liniștit, trăia un băiețel pe nume Tudor, curios și mereu cu capul în nori. Într-o zi ploioasă de vară, Tudor a găsit în podul bunicului o umbrelă veche, colorată în roșu și albastru, cu stele aurii pe margine.

-Ce umbreluță ciudată! Să vedem dacă merge!

Când a deschis-o, un vânt magic l-a ridicat de la sol. Umbrela zbura! Tudor țipa de bucurie:

-Uraaaaa! Zbor ca păsările!

A zburat peste păduri, râuri și munți, până când a ajuns într-un loc necunoscut, numit Valea Viselor. Acolo, animalele vorbeau, iar florile cântau.

A întâlnit o bufniță înțeleaptă pe nume Nana.

- Bine ai venit, Tudor! Ai venit tocmai la timp. Regele Curcubeu are nevoie de ajutorul tău. Și-a pierdut coroana și fără ea nu mai poate face soarele să strălucească.

Tudor a acceptat misiunea. Cu ajutorul umbrelei zburătoare a căutat prin toate colțurile văii. A trecut prin Peștera Ecourilor, a plutit peste Lacul Sclipitor și a urcat în Copacul Norilor.

În cele din urmă, a găsit coroana agățată într-un nor pufos. A înapoiat-o regelui, care a răspândit raze de lumină peste tot .

-Mulțumim, Tudor! Ești un adevărat erou.

Când s-a întors acasă, ploaia s-a oprit, iar soarele strălucea. Umbrela s-a închis singură, iar Tudor a știut că aventura lui a fost adevărată.

De atunci, umbrela stă la loc de cinste în camera lui, gata oricând pentru o nouă aventură.

Tania Pușcă
Clasa a III-a B
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Mediaș
Profesor coordonator: Prof.înv.primar Muntean Emilia Alexandrina

Cei trei prieteni

Era o zi minunată de vară în care Pauline, Lara și Andrei s-au întâlnit pentru a face planul de vacanță, în casa Sarei. Cum ere începutul verii se puteau gândi la multe aventuri, totuși trebuiau să le ceară voie părinților.

Fiecare s-a gândit la ce propunere să facă, dar Andrei spune:

- Să ne gândim la o aventură care nu este periculoasă!
- Da, ai dreptate, spune Pauline.
- Dar eu vreau să fim fără părinți! zise Laura.
- De ce?
- Pentru că nu putem merge prea departe sau să facem ce vrem noi.
- Păi nici dacă suntem fără părinți nu putem face ce vrem, încearcă să o convingă Andrei.
- Bine atunci, nu mă supăr dacă vin și părinții cu noi.

Mama Sarei îi cheamă pe terasă să servească ceaiul împreună. Sara începe să îi povestească mamei despre planul lor. Ea fusese încântată să audă despre ce au povestit, pentru că o prietenă îi spuse despre o tabără de aventură organizată pentru copii de vârsta lor. Copiii s-au bucurat foarte mult când li se propune să meargă în această tabără. Pauline întreabă:

- În ce dată va fi această tabără?
- Tabăra aceasta va fi peste trei zile.
- Ce bine! strigau cei trei prieteni în cor .

Au trecut cele două zile și cei trei prieteni au ajuns la locul unde era oragnizată tabăra. Au ajuns seara, așa că s-au pus direct în pat.

De dimineață au plecat în pădure. Merseră o oră și au făcut un popas. Cei trei prieteni observă o broască. Când s-au apropiat aceasta începe să sară, iar ei o urmăresc entuzismați. După un timp nu mai văd broasca și își dau seama că se pierduseră de grup. Au vrut să sune un lider să îi ceară ajutorul, dar nu au avut semnal.

S-au gândit că cel mai bine era să rămână pe loc, căci dacă ar pleca mai departe se puteau afunda și mai mult în pădure. În apropiere au găsit o peșteră. Văzând că începe să se întunece au așezat sacii de dormit nu departe de intrarea în peșteră. Speriați, s-au înghesuit unul în altul și au încercat să doarmă.

La un moment dat, Lara s-a trezit fiindcă a auzit un sunet ciudat. Fata speriată și-a trezit prietenii în miezul nopții. Împreună, hotărăsc, să exploreze zona din care s-a auzit sunetul, când se luminează. Copiii au adormit la loc până când a răsărit soarele.

Dimineață, cei trei prieteni au plecat pentru a desluși misterul. Destul de aproape au descoperit o stâncă pictată. Cercetând stânca au mișcat o piatră, iar în acel moment stânca s-a deschis spre un tărâm nemaipomenit. Acolo era o fântână plină cu nuferi de diferite culori. Dintr-odată, au apărut douăsprezece zâne magice. Acestea aveau cu coronițe de flori pe cap și rochițe multicolore. Ele dansau foarte frumos. Apoi, s-au apropiat de ei, iar Lara le întreabă:

- Puteți îndeplini dorințe?
- Desigur, ce dorință aveți? zise una dintre ele
- Noi ne dorim să ne întoarcem în tabăra de aventură.
- Vă îndeplimin dorința, dar să promiteți că de acum încolo veți respecta regulile stabilite. Acum, înainte de a vă îndeplini dorința, vă invităm să dansați alături de noi.

În timp ce dansau și-au dat seama că au ajuns miraculous în tabără. Toți cei de acolo s-au bucurat că după această noapte s-au reîntâlnit. Cei trei prieteni au păstrat pentru ei întâlnirea cu zânele magice.

Martha Barboră
Clasa: a III-a A
Liceul Tehnologic ,,Mediensis" Structura Școala Gimnazială ,,George Popa " Mediaș
Profesor învățământ primar: Ioana Ramona Sicoe

Aventura lui Alex

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Alex. El era obsedat de telefonul său și îl avea peste tot: la plimbare, la petrecere, la școală și chiar în timp ce mânca.

Într-o zi, mama sa a intrat în camera lui și îi spune:

- Alex, ți-ai terminat temele să le pot corecta când mă întorc acasă?
- Nu, dar le fac după ce distrug roboții din joc. Aceste joc este foarte distractiv și se numește ,,Roboți și oameni", i-a răspuns Alex.

Ore în șir au trecut și Alex nu s-a apucat de teme. El știa că mama lui a plecat în orașul vecin pentru a rezolva un caz foarte important, deoarece judecătorul din orașul vecin era bolnav și l-a înlocuit ea.

După multe ore în șir cu ochii în telefon, Alex a adormit. Când s-a trezit, a observat telefonul pe jos și s-a dus să îl ia. S-a ridicat din pat și a observat un portal care a ieșit din telefon. Alex s-a speriat și a încercat să fugă, dar portalul l-a tras cu o forță imensă înauntru. El a fost teleportat în același joc cu roboții, pe care se jucase toată ziua. Lui Alex îi era foarte frică de roboți.

- Unde sunt? spuse înfricoșat Alex.

Dintr-odata, un robot venise și îl aruncase într-o camera fără lumină, încuiată și singur. Se aude o voce spunând:

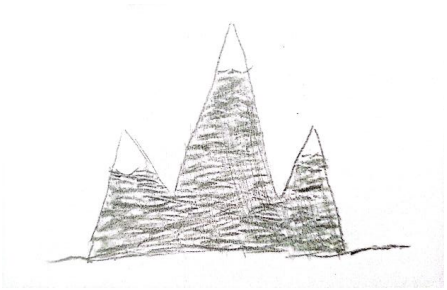
- Alex, de ce nu o asculți pe mama ta și alegi telefonul în loc să faci ce te roagă ea?
- Îmi cer scuze, spuse Alex cu lacrimi în ochi.

Ușa camerei se deschise și o întreagă armată de roboți se îndreptau spre Alex. În acel moment, băiatul fiind foarte speriat, s-a trezit. Când a deschis ochii a observant că era lângă mama lui, transpirat tot de la atâta adrenalină. Mama îl întreabă:

- Alex, ce s-a întâmplat?
- Mama te iubesc, spuse el cu glasul tremurând.

Abia atunci mama și-a dat seama că băiatul ei s-a trezit dintr-un coșmar. În acel moment, mama și-a liniștit băiatul și l-a ajutat la teme. Alex îi promite că de acum încolo o va ajuta mai mult, vor petrece mai mult timp împreună, nu va mai neglija temele și va face o pauză lungă de la telefon.

David Gîmbuțan
Clasa: a III-a A
Liceul Tehnologic ,,Mediensis" Structura Școala Gimnazială ,,George Popa" Mediaș
Profesor învățământ primar: Ioana Ramona Sicoe

Excursia

Într-o zi frumoasă de primăvară eu cu părinţii şi fratele meu ne-am hotărât să mergem într-o excursie cu bicicleta la munte.

Afară era cald, dar cerul era înnorat. Drumul era lung, deci ne-am oprit la o mică cafenea, unde am cumpărat câte o mică prăjitură cu ciocolată pentru fiecare. După ce am terminat de mâncat prăjiturile am pornit iar la drum.

După treizeci de minute am ajuns la poalele muntelui. Vârful muntelui era acoperit cu o zăpadă albă care sclipea tare în razele soarelui. Parcă eram într-un vis.

Nu am mai stat mult pe gânduri şi am plecat spre un loc bun pe munte unde să putem face focul de tabără. Nu a fost uşor să găsim un loc bun, dar în final am găsit unul mic, plin de nisip şi pietre, înconjurat de o pădure deasă. Acolo am aşezat cortul şi am făcut focul de tabără.

Un sunet ciudat s-a auzit şi fratele meu s-a speriat foarte tare.

- Aaaaahh! Sper să nu fie un lup. Ştiu dintr-o carte că ei sunt foarte periculoşi.
- Nu este un lup. Poate este doar o vulpe, Cristi!
- Eu nu sunt prea sigur că este o vulpe, Teo!

Noaptea a venit şi ne-am culcat. Dar înainte am stins focul şi ne-am asigurat că totul este în regulă.

A doua zi a început cu căldură şi bucurie. Am început să colectăm beţe pentru foc, deoarece noaptea aceasta vom spune poveşti de groază şi vom mânca bezele. Mama ne-a spus doar să nu ne îndepărtăm de cort. Noi am ascultat-o şi am adunat foarte multe beţe. Era distractiv!

Noaptea a venit şi aşa cum ne-am propus, am spus multe poveşti de groază şi legende înfricoşătoare.

Dimineaţa următoare am strâns lucrurile şi am plecat spre casă. Mă voi gândi mereu la zilele petrecute pe munte alături de familia mea!

Boienoaie Dumitru-Lucian
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Sibiu

Aventurile unei fete

Într-o după-amiază caldă și luminoasă de vineri, soarele strălucea vesel pe cer, iar Ema, o fată cu suflet curios și plin de visuri, tocmai ieșea de la școală. O idee minunată i-a încolțit în minte: să plece într-o excursie cu prietena ei cea mai bună – cățelușa Clara, jucăușă și isteață.

Când a ajuns acasă din parc, Ema a alergat spre părinții ei și le-a spus cu ochii sclipind de bucurie:

– Mama! Tata! Îmi dați, vă rog, voie să merg într-o excursie în Pădurea de Diamant împreună cu Clara?

– Sigur! a spus tatăl cu un zâmbet larg.

– Nu știu... a murmurat mama, puțin îngrijorată.

– Haide, până la urmă are șaisprezece ani! a adăugat tatăl încurajator.

– Bine, fie! a oftat mama, dar cu inima împăcată.
– Mulțumesc mult! a zis Ema, sărind bucuroasă.
Seara, Ema și-a pregătit bagajul cu grijă: și-a pus o pătură călduroasă, o sticlă cu apă, ceva de ronțăit și harta pădurii. Abia a putut adormi de emoție!
Dis-de-dimineață, când păsărelele abia începuseră să cânte, Ema și Clara s-au urcat în autobuzul care le ducea spre Pădurea de Diamant. Pe drum, fetița visa cu ochii deschiși la tot ce avea să descopere.
Ajunsă la marginea pădurii, Ema a rămas fără cuvinte: pârâul curgea limpede ca sticla, iar frunzele foșneau ca o melodie șoptită de vânt. Deodată, a zărit o căprioară cu piciorul blocat sub un buștean gros.
– Bună, căprioară! Te pot ajuta să-ți eliberezi piciorul?
Căprioara a dat din cap cu ochii blânzi, iar Ema și Clara s-au pus pe treabă. Au tras, au împins și, într-un final, piciorul căprioarei a fost eliberat. Animalul le-a privit recunoscător, apoi a sărit sprintenă în pădure.
Mai târziu, plimbându-se pe poteci umbrite de crengi dese și ascultând cântecul pădurii, Ema și-a dat seama că... s-a rătăcit! Copacii păreau toți la fel, iar drumul dispăruse.
Cu inima cât un purice, fata s-a așezat pe un trunchi și a oftat:
– Oare mă voi mai întoarce acasă?
Chiar atunci, din tufișuri a apărut căprioara! Cu pași blânzi, a făcut semn să o urmeze. Ema și Clara au pășit după ea, iar în scurt timp au ajuns la locul de unde porniseră.
Spre seară, Ema și Clara s-au întors acasă obosite, dar fericite. Fata le-a povestit părinților tot ce trăise – de la frumusețea pădurii, până la salvarea căprioarei.
– Ce zi minunată și plină de aventuri! a spus Ema cu un zâmbet larg.

Șimon Sara
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

O aventură în pădure

Era o zi călduroasă de vară. Soarele trimitea sulițe de foc, alungând toate viețuitoarele spre răcoarea codrilor. Am decis și eu să explorez pădurea de lângă sat, care era ca o casă a animalelor: covorul țesut din florile parfumate, pereții făcuți din trunchiul arborilor bătrâni, scăldați în lumina aurie a soarelui, iar acoperișul era făcut din frunzele verzi ca smaraldul și singura ușă era o potecă părăsită pe care nu puteam să nu o explorez.

Apropiindu-mă încet ca să nu sperii animalele ascunse în tufișuri, m-a speriat o siluetă mică și jucăușă, dar am descoperit că este un iepuraș. Urmărindu-l, am ajuns la o cabană părăsită. M-a încercat un sentiment de neliniște, dar apoi mi-am dat seama că nu e nici un pericol și m-am apropiat din ce în ce mai mult. Am deschis ușa și am găsit un loc minunat. Deși era o cabană veche, abandonată, înăuntru era o adevărată comoară. Am găsit un jurnal cu desene, hărți și povești scrise de cineva care se aventurase prin acel loc cu mulți ani în urmă. M-am simțit un adevărat explorator.

Spre seară, am hotărât să plec acasă cu gândul că mă voi întoarce în acel loc fermecat pentru a lăsa și eu o comoară pentru alții.

Acea zi a fost o adevărată aventură, una pe care nu o voi uita niciodată. Pădurea nu mai era doar un loc cu copaci, ci o lume plină de taine, de magie, de povești care așteaptă să fie descoperite.

Baciu Anastasia Eliza
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Aventura unui fluture

Un fluture bolnav,
Cu negru și cu alb,
Am întâlnit pe apă
Și l-am luat îndată.

L-am pus iar pe picioare,
L-am învățat să zboare,
Nu-i mai era frică acum,
Ci îi era dor de drum.

A zburat departe, departe,
Spre munți cu creste albe,
Unde s-a întâlnit
Cu un alt fluture mic, mic.

Au legat o prietenie mare,
Și au trăit aventuri pline de culoare.
Au zburat prin păduri și peste câmpii,
Printre flori și raze zglobii.
Zi de zi au fost fericiți,
Veseli, curajoși și uniți.

Gașpar Antonia
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Creatura ciudată

Era odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, o fată frumoasă, cu părul moale ca puful, ochi sclipitori ca luceafărul și o voce caldă și liniștitoare. Pe fată o chema Aida.
Într-o zi senină, Aida stătea la fereastra casei sale și zări în depărtare o pădurice plină cu flori minunate, care păreau că privesc spre soarele arzător de pe cerul curat.
Mai târziu, în aceeași zi, fata se hotărî să meargă în pădurice. Acolo, lângă un copac bătrân și putrezit, întâlni o creatură ciudată care plângea. Aida se apropie cu blândețe și întrebă:
– De ce plângi, mică creatură?
– Blu, bla, bl, blup, blup... a răspuns creatura, într-o limbă ciudată.

– Nu te înțeleg! spuse Aida, uimită.
Atunci, creatura o prinse de mână și o conduse într-un tărâm fermecător, plin de flori parfumate, sălcii plângătoare și o cascadă învolburată. Lângă cascadă erau mai multe creaturi asemănătoare cu cea care o adusese acolo. Una dintre ele era rănită. Văzând-o, Aida simți o mare milă și întrebă:
– Aceasta este familia ta?
Creatura încuviință tristă din cap.
– Nu-ți face griji! O să o ajut eu pe surioara ta! exclamă Aida hotărâtă.
Fata le luă de mână pe cele două creaturi și porni cu ele pe cărarea cu pietriș ce ducea spre casa ei. Când ajunseră, mama Aidei le întâmpină cu zâmbetul pe buze și cu tot felul de preparate delicioase. Le oferise mâncare, dar cei trei nu aveau timp de masă. Aida trebuia să se ocupe de rana creaturii. Fetița îi curăță cu grijă rana și o bandajă. În scurt timp, creatura rănită era ca nouă. Îi mulțumi Aidei și o strânse cu drag în brațe.
Spre seară, Aida se așeză în pat, obosită, dar fericită. Nu știa dacă tot ce trăise fusese un vis sau chiar realitate. Dar, chiar înainte să adoarmă, văzu la fereastră ochișorii luminoși ai creaturii misterioase, care îi făcu cu ochiul.
Ce aventură minunată!

Moise Ariana
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Aventura din pădurea cu mure

Într-o zi frumoasă de vară, soarele zâmbea larg pe cer, iar vântul adia ușor printre frunze. Împreună cu familia mea, ne-am hotărât să mergem într-o excursie la munte. Am împachetat tot ce ne trebuia și, plini de voie bună, am pornit la drum.
Când am ajuns, parcă intram într-un tărâm de poveste! Râul curgea limpede ca sticla, cerul era albastru și pufos ca vata de zahăr, iar razele soarelui ne mângâiau obrajii. Mi-a venit o idee:
– Ce-ar fi să mergem într-o drumeție prin pădure? le-am spus fraților mei.
Toți au fost de acord, așa că am pornit pe o potecă îngustă, printre copaci înalți și verzi. N-am mers mult și am dat peste niște tufe pline cu mure mari și coapte. Erau așa de multe, că păreau o comoară ascunsă! Am început să le culegem cu poftă, gândindu-ne ce mult se va bucura mama când va gusta din ele.
Dar, culegând și râzând, nici nu ne-am dat seama că ne-am abătut de la potecă. Pădurea era tot mai deasă și soarele începea să apună. Ne-am oprit speriați:
– Unde e poteca? Pe unde am venit?
Mi-am amintit atunci că tata mi-a spus că tabăra noastră era spre nord. Am scos repede busola din rucsac, am privit atent și am pornit în direcția corectă. După câteva minute, am zărit cortul! Ce ușurare!
Din acea zi, am învățat ceva important: niciodată să nu pleci singur prin pădure, chiar dacă pare o joacă!

Custură Edan
Clasa a III a B

Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Aventura școlii

Școala e o aventură,
Când mai bună, când mai dură…
Lecții multe te învață,
Care te ajută-n viață.

Teme multe noi avem,
Și la școală și acasă,
Dar muncim cu zel și spor,
Pentru-al nostru viitor.

Cartea e ca un părinte,
Ne dă multe-nvățăminte.
Dacă vrei să reușești,
Trebuie să și muncești!

Fii silitor la-nvățătură
Și fă totul cu măsură!
Școala e o aventură,
Când mai bună, când mai dură...

Bacea Mihai Alexandru
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

La munte

Iată, a venit și vara!
Soarele a înflorit!
Vremea este chiar superbă!
Eu la munte am pornit.

Acolo, când am ajuns,
Am văzut un pui de urs,
Care m-a tot urmărit
Și părea cam fericit.

Cu el să mă joc am vrut,
Dar a venit mama urs
Și de frică ce-mi era,
Am fugit la mama mea.

Și, sincer vă spun așa:
Mie îmi place aventura,
Dar cea cu puiul de urs,
Cred că mi-a fost de ajuns.

Cheslerean Raluca Florina
Clasa a III a B

Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Aventura din pădure

Era o zi frumoasă de vară și eram în vacanță la bunici. M-am hotărât să fac o plimbare în pădure împreună cu prietena mea, Antonia și cu câinele meu, Max. Totul era liniștit și nimic nu părea să prevestească vreo întâmplare neașteptată.

Împreună cu Antonia am intrat în pădure. Acolo ne-a întâmpinat un covor uriaș de frunze colorate. Mergeam încet, iar Max adulmeca mirosul proaspăt al brazilor. La un moment dat, am ieșit de pe cărare și am mers prin iarbă. Am înaintat atât de mult, încât cărarea a dispărut.

Eu și Antonia ne-am speriat. Am încercat să ne amintim pe unde venisem, dar nu am reușit. Atunci mi-a venit o idee: poate Max ne poate ajuta să găsim drumul cu ajutorul mirosului.

Max s-a oprit, a adulmecat puțin, apoi a pornit într-o direcție, sigur pe el. L-am urmat cu încredere. După câteva minute, Max a găsit cărarea pe care venisem.

Am ieșit din pădure bucuroase și ușurate că totul s-a terminat cu bine. A fost o aventură palpitantă pe care nu o voi uita prea curând!

Bouariu Maria
Clasa a III a B
Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Muntean Emilia Alexandrina

Victor

A fost o dată ca niciodată un băiat de cinci ani, pe nume Victor, care a plecat într-o pădure întunecoasă. Acolo a găsit un lup. Lupul era șiret, așa că l-a invitat pe băiat să meargă la el acasă. Băiatul s-a speriat și a fugit până l-au durut picioarele.

El a zărit la marginea pădurii un pui de urs neajutorat. Văzându-l pe puiul de urs, băiatului i s-a făcut milă de el și atunci l-a luat cu el.

Când a ajuns în fața unei case, a dat de o vulpe prietenoasă, iar vulpea l-a întrebat:

- Vrei să fim prieteni?
- Da, a răspuns băiatul.
- Dar pe tine cum te cheamă? a mai spus băiatul.
- Pe mine mă cheamă Vulpi. Pe tine cum te cheamă?
- Victor, a răspuns băiatul.

Atunci, când cei trei au intrat în casă, s-au întâlnit cu mătușa lui Victor.

- Ce cauți aici, Victor?
- Am fugit de acasă deoarece am vrut să văd cum e în pădure, deși mama nu m-a lăsat. Pe drum m-am întâlnit cu un pui de urs neajutorat și cu o vulpe prietenoasă, spuse băiatul.
- Nu vrei să o sun pe mama ta să vină după tine? a întrebat mătușa lui Victor.
- Dacă vrei tu, ai putea să o suni. Nu mă deranjează nici dacă o suni, nici dacă nu o suni, a răspuns Victor.

Mătușa lui Victor a sunat-o pe mama lui să vină după el, iar mama lui a ajuns acolo în 30 de minute.

- Cum ai ajuns aici? a întrebat mama lui Victor.
- Am plecat de acasă deoarece am vrut să văd cum este în pădure, apoi m-am întâlnit cu un pui de urs neajutorat și l-am luat cu mine. Apoi m-am întâlnit cu o vulpe prietenoasă și am luat-o cu mine și apoi am găsit casa mătușii și am intrat în ea.
- Ce aventură, măi Victor! Vrei să vii acasă sau vrei să stai la mătușa ta?
- Vreau să vin acasă, mama.

  În final s-au dus amândoi acasă, iar vulpea și puiul de urs s-au dus în pădure.

  În acea noapte Victor a tras un pui de somn plin de vise plăcute.

Ana Man
Clasa a-III a A
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu,* Mediaș
Profesor coordonator: prof. înv. primar Camelia Ciugudean

O aventură la bunici

La bunici în sat la noi,
Am zărit un mușuroi...
De furnici tare grăbite,
Ce alergau cam zăpăcite
Ducând bobii în spinare
Prin gradină, pe cărare!

Fluturi plini de culoare
Alergau din floare-n floare!
Greierele? leneș tare
Stă-n gradină pe o floare de cicoare,
Si cântă“cri-cri” de zor,
Ca să aiba mai mult spor!

Tomiță Tiana
Clasa a III –a A
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* MEDIAȘ
Profesor coordonator: prof. înv. primar Ana Camelia Ciugudean

În aventură la munte și la mare

Într-o dimineață, eu și familia mea ne-am urcat în mașină și am pornit spre mare. În drumul nostru am văzut multe peisaje frumoase: câmpii, dealuri și munți. Minunat drum!
La un moment dat, am decis să ne oprim la munte. Acolo am luat prânzul și ne-am bucurat de peisajele frumoase și de aerul curat. Apoi ne-am hotărât să mergem în pădure. Acolo am cules afine, mure și

zmeură sălbatică. Am văzut și urme de urs! Cred că Moș Martin ne urmărea de la distanță cum îi culegeam recolta și se pregătea să ne alunge. Am fost mai rapizi pentru că ne aștepta Marea cea Mare! Așa că, ne-am urcat din nou în mașină și ne-am continuat drumul. Am stat puțin în trafic, dar nu ne-am plictisit, deoarece ne-am bucurat de natura care ne înconjura și de muzica pe care am ales-o special pentru călătorie.

După ce am scăpat de aglomerația și agitația din trafic, am urcat pe Autostrada Soarelui (A2). Acolo am admirat lanurile de floarea soarelui și cele de rapiță. Galbenul Soarelui a coborât pe Pamânt să ne încânte privirile.

Într-un final, am ajuns la mare și am petrecut acolo șapte zile pline de distracție și voie bună. Ce frumoasă aventură!

Brot Vlad Ștefan
Clasa a III –a A
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* MEDIAȘ
Profesor coordonator: prof. înv. primar Ana Camelia Ciugudean

Aventura

Într-o zi cu soare fin
Prin pădure, pe-un drum lin,
Am pornit cu glas voios
Cu pași mici și bucuros.

Printre frunze și copaci,
Eu zâmbesc cu voioșie,
Apoi sar pe-un trunchi de brad
Râzând plin de bucurie.

Mohai Sabina
Clasa a III –a A
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* MEDIAȘ
Profesor coordonator: prof. înv. primar Ana Camelia Ciugudean

Aventură cu Friptură

Într-o zi, eu mă jucam,
Tot săream și mă distram,
Când deodată am zărit
Un om nemaipomenit.

Avea o baghetă în mână
Și cred că-l chema Friptură.
Părea interesant, așa că l-am urmat
Și peste tot el m-a purtat.

Am mers prin munți și văi
Și-o bunică a spus: „Măi,
Vezi că ai o copilă în spate!”
Că așa m-am dus departe.

N-am băgat de seamă iară,
Că se făcuse deja seară.
Totuși, am ajuns acasă
La căsuța mea frumoasă.

Roșca Rania
Clasa: a IV-a A
Școala: Gimnazială „Cireșarii”, Mediaș
Profesor îndrumător: SZASZ MARIA - CRISTINA

Marea aventură

Într-o dimineață însorită de primăvară, eu și prietenii mei ne-am hotărât să pornim într-o mare aventură. Erau atât de multe locuri pe care voiam să le descoperim și povești pe care să le trăim! Cu rucsacurile pline de mâncare, apă și hărți, am pornit spre pădurea cea mare din apropiere.

Pe măsură ce pășeam printre copacii înalți și frunzișul des, ne simțeam ca niște exploratori adevărați. Am trecut pe lângă un râu cristalin, unde am făcut un popas să ne răcorim și să ne jucăm cu apa. În timp ce ne continuam drumul, am descoperit o potecă secretă, pe care nu o mai văzusem până atunci.

Poteca ne-a dus spre o poiană plină de flori colorate și fluturi zburători. În centrul poienii, am găsit o veche ladă de comori, ascunsă printre tufele dese. Cu emoție, am deschis-o și am descoperit o colecție de monede vechi și o carte cu povești despre aventuri legendare. Era o carte veche, cu pagini îngălbenite și ilustrații frumoase, plină de povești despre eroi curajoși, comori ascunse și mistere de neînțeles. Citind-o, ne-am imaginat că suntem și noi niște exploratori aventuroși, gata să descoperim tainele lumii. Cartea ne-a dat curaj și ne-a inspirat să nu renunțăm niciodată, chiar dacă drumul părea dificil. Ne-am dat seama că fiecare aventură începe cu o idee și cu voința de a merge mai departe, iar poveștile din carte ne-au arătat că orice este posibil dacă avem curaj.

A fost cea mai frumoasă zi din viața noastră! Am învățat că aventura nu înseamnă doar să mergi departe sau să găsești comori, ci și să te bucuri de frumusețea naturii, de prietenie și de curaj. De atunci, am început să visăm la alte aventuri și să ne pregătim pentru următoarea noastră expediție.

Mărginean Elissa Andreea, Clasa a III-a A
Liceul Tehnologic ”Nicolae Teclu” Copșa Mică
Prof. îndrumător Gruia Ramona Mariana

Dulce

Pe-un drum de zahăr și de miere,
Merg cu zâmbet și cu veselie,
În țara dulce, de vis, de iubire,
O aventură plină de magie.

Castel de ciocolată se ivește,
Turnuri ce sunt din caramel topit,
Lângă el, prăjituri se-ntrec,
Un rai de dulce, minunat, iubit.

Pajiști cu vată pe băț se întind,
Flori de zahăr și fructe de gumă,
Cu fiecare pas, inima se-nduioșează,
De gustul fericirii și-al jocului, fără frică.

Și-un ursuleț de marshmallow zâmbește,
Cu ochi de ciocolată, blând și drăgălaș,
Ne invită la joacă și la veselie,
În lumea dulce, plină de vis și de pas.

Aventura-n țara dulciurilor ne-a învățat,
Că bucuria e în lucruri mărunte,
Și că în inimă, mereu, se păstrează,
Magia dulce a visurilor ce ne pasionează.

Marcu Ana Maria Georgiana, Clasa a III-a A
Liceul Tehnologic ”Nicolae Teclu” Copșa Mică
Prof. îndrumător Gruia Ramona Mariana

Luminița

Pe cerul nopții, strălucește,
Luminița, stea ce ne încântă,
Cu licăriri blânde, ea ne luminează,
Și visele noastre le-nalță, le-ndrumă.

Dincolo de nori, ea pornește,
În lumea vastă, plină de mistere,
Visează să vadă lumi necunoscute,
Să descopere comori și povești ascunse.

Cu raze de speranță, ea ne călăuzește,
Calea celor mici și a celor mari,
Fiecare aventură o cunoaște,
Mereu în zbor călătorește.

Luminița, stea aventuroasă!
Învățăm de la ea să fim curajoși,

Să urmăm visurile cu inima deschisă,
Și mereu să strălucim, să fim valoroși!

Boldijar David Marin, Clasa a III-a A
Liceul Tehnologic ”Nicolae Teclu” Copșa Mică
Prof. îndrumător Gruia Ramona Mariana

În pădure

Era ziua colegului meu,
La care am mers și eu.
Și-a ținut-o în pădure,
Să culegem fragi și mure.

Am urcat pe-o scurtătură,
Să creăm o aventură.
Unii colegi au mers înapoi,
Dar eu cu încă cinci am continuat vioi.

Am căzut de multe ori
Și am văzut multe culori.
Apoi ne-am dus jos
Și a fost foarte frumos.

Ioniță Sergiu, Clasa a III-a A
Școala gimnazială ,,Mihai Eminescu” Mediaș
Profesor coordonator: Ciugudean Camelia

<u>Clasele V-VI</u>

Aventura iepurașului cavaler Angelo și salvarea prințesei Anabella

Într-un ținut fermecat numit Luminaria, acoperit de păduri de smarald și munți înalți cu vârfuri de argint, trăia un iepuraș neobișnuit. Numele lui era **Angelo**, iar spre deosebire de ceilalți iepurași care se bucurau de morcovi și siestă, el își dorea să devină **cavaler**. De mic visa să salveze domnițe, să înfrunte monștri și să aducă pace în regat. Nu era nici cel mai mare, nici cel mai puternic, dar era curajos, isteț și avea o inimă de aur.

Într-o zi, vestea unei tragedii a zguduit Luminaria: **prințesa Anabella**, fiica regelui Leopold, fusese răpită de un dragon înspăimântător pe nume **Morgrath**. Dragonul, cu solzi negri ca noaptea și ochi de foc, locuia într-o peșteră ascunsă în Munții Umbrei și păzea o comoară străveche. Regatul a fost cuprins de tristețe, iar regele a promis că oricine o va salva pe Anabella va primi mâna ei și jumătate din împărăție.

Mulți cavaleri viteji au încercat să o salveze, dar niciunul nu s-a mai întors. Când Angelo a aflat de tragedie, inima lui a început să bată cu putere. Știa că era momentul să-și dovedească curajul. Cu armura lui de piele, sabia lui mică din argint și o pelerină roșie ca focul, iepurașul a pornit la drum.

Drumul până la peștera dragonului era periculos. Angelo a trecut prin **Pădurea de Cețuri**, unde a salvat o bufniță rănită, care i-a oferit o hartă secretă în semn de recunoștință. Apoi a străbătut **Câmpiile de Foc**, unde a învins un stol de corbi uriași cu ajutorul inteligenței sale și a unui șiretlic cu oglinzi. A urcat pe **Stâncile Suspinelor**, unde vântul urla ca un lup, dar curajul său nu a clătinat niciun pas.

Ajuns în fața peșterii lui Morgrath, Angelo și-a tras sufletul. Răsuflarea dragonului făcea pământul să tremure. Cu pași ușori, s-a strecurat înăuntru. Acolo, într-o colivie de cristal, zăcea prințesa Anabella, tristă și speriată. Dar înainte ca iepurașul să ajungă la ea, un răget înfiorător a umplut peștera.

Morgrath s-a trezit.

Dragonul s-a ridicat în toată măreția lui, aruncând flăcări și scântei. Angelo a înfruntat fiara cu sabia ridicată, dar știa că nu o putea învinge prin forță. Atunci, și-a amintit de un truc vechi: dragonii din Luminaria erau vulnerabili la **muzică magică**.

Scoțând un fluier din brâu, Angelo a început să cânte un cântec vechi de leagăn, pe care mama lui i-l cânta în copilărie. Spre uimirea lui, flăcările s-au domolit, iar Morgrath a început să lăcrimeze. Se pare că dragonul fusese odinioară un prinț blestemat, transformat în fiară de un vrăjitor malefic.

Cântecul a rupt blestemul. Într-o explozie de lumină, dragonul s-a transformat într-un tânăr cu ochi triști și blânzi. Prințul i-a mulțumit lui Angelo pentru salvare și a eliberat-o pe Anabella. Prințesa, impresionată de curajul și bunătatea iepurașului, i-a zâmbit cu recunoștință.

Cei trei s-au întors în Luminaria, iar regele Leopold l-a primit pe Angelo cu brațele deschise. Regatul a sărbătorit timp de șapte zile și șapte nopți. Angelo a fost numit **Cavalerul Curajului Etern** și a primit o medalie din aur pur. Deși a refuzat mâna prințesei, spunând că ea merită să aleagă cu inima, Anabella i-a rămas o prietenă loială pentru totdeauna.

De atunci, legendele despre **iepurașul cavaler** au fost transmise din generație în generație, iar Angelo a continuat să trăiască aventuri și să aducă speranță celor în nevoie, dovedind că nu mărimea sau puterea fac un erou, ci **curajul și bunătatea**.

Victor Vătășelu, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof. coord. Adriana Suciu

Pădurea fermecată

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, o fată care își dorea să ajungă în pădurea fermecată, un loc magic, unde se aflau animale și plante mistice. Tot aici, se găsea o floare foarte rară, care se spunea, că îți oferea noroc nelimitat și putea distruge orice farmec sau blestem. Fata era vrăjită și orice atingea se transforma în cenușă.

Într-o zi, cea mai bună prietenă a fetei, a găsit un jurnal vechi, abandonat lângă un râu. Fetele au răsfoit jurnalul și au observat că două pagini erau lipite. Când au dezlipit cu grijă cele două pagini au observat o hartă a pădurii fermecate.

- Ce este această hartă? s-a întrebat fata vrăjită.
- Este harta spre pădurea fermecată. Putem să punem capăt blestemului! Ești salvată!!!

Curioase și fericite, cele două prietene au decis să urmeze poteca indicată. După ce au mers o bucată de drum, fetele s-au întâlnit cu o veveriță vorbitoare, care le-a spus că le va permite să meargă mai departe doar dacă culeg douăzeci de castane dintr-un copac foarte înalt. Fetele își folosesc inteligența și aruncă cu putere un băț spre castan, până când cele douăzeci de castane cad. Veverița le felicită pentru istețime și le deschide o mică ușă în copac, spunându-le că aceasta le va duce spre următoarea etapă.

Fetele trec prin ușa magică și ajung într-o pădure cu animale străvechi, pe care le văzuseră doar în cărți. După ce au explorat puțin pădurea, au întâlnit o pasăre Phoenix cu aripa lovită. Fiind milostive au decis să o ajute iar aceasta, ca răsplată, le oferă șansa de a le transporta la floarea magică, care se găsea pe cel mai înalt munte.

- Drept răsplată pentru ajutorul nesperat și pentru că aveți suflet pur, vă voi duce spre floare dorită. Dar fiți cu băgare de seamă, floarea este păzită de Zmeul Zmeilor care vrea să țină captiv norocul.

Le oferă o pană magică din aripa ei pentru a le servi ca ajutor, la nevoie.

Fetele ajung la bârlogul zmeului și văd floarea parcă făcută din cele mai strălucitoare diamante și nestemate și pe Zmeu dormind cu o mână pe aceasta. Se furișează și reușesc să schimbe floarea cu pana dată de Phoenix. Fata atinge floarea magică și vraja se destramă, iar Zmeul se transformă în cenușă datorită penei fermecate.

Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa.

Coarfă Oana, Clasa a V-a A
Liceul Tehnologic ‘’ Ioan Lupaș ‘’ Sălișteе
Profesor coordonator : Sima Anca-Ioana

O excursie bizară

Din dulci amintiri, evoc o întâmplare care a reușit să mă fascineze și care a contat enorm pentru mine, deoarece am descoperit lucruri nemaipomenite și am simțit că sunt curajos și iubit. Să vă spun cum a fost...

Soarele dimineții îmi bate în fereastră mângâindu-mi chipul somnoros și îmi vestește că astăzi, prima zi de vară mă pregătesc să merg în excursie la castelul Bran.

La insistențele mele, doamna dirigintă, mi-a permis să-l iau și pe prietenul meu patruped Bruno, un cățel jucăuș cu doi ochișori ca două picături de ploaie și o blăniță catifelată de culoarea abanosului.

Pe drum, de la fereastra autocarului am admirat frumusețea naturii și am citit legende despre castel. După câteva ore de mers printre brazii înalți ca niște soldați, am zărit falnicul castel Bran. În interiorul castelului, doamna dirigintă ne-a spus să nu ne îndepărtăm și să nu atingem exponatele.

La un moment dat, eu și Bruno am rămas în urmă uitându-ne la o ușă pe care scria: „ Casa Groazei..

Deodată, o mână mă apucă și mă trage spre un tărâm nemaivăzut.

-Bine ai venit pe tărâmul Contelui Dracula ! m-a întâmpinat o creatură uriașă și puternică precum Hercule.

- Nu pot să cred că există o așa țară! am răspuns eu emoționat.

Jur împrejur erau stafii și vampiri care încercau să mă acapareze și să-mi arate tot felul de lucruri înfricoșătoare. Eram terifiat și inima îmi bătea de zici că voia să-mi sară din piept.

Lăbuța lui Bruno care mă mângâia pe mână și lătratul lui fiind îngrijorat că nu-i răspundeam m-au trezit la realitate. Oare totul s-a petrecut în imaginația mea?

Atunci, toată clasa m-a văzut și m-a ajutat să mă ridic. După ce le-am explicat tuturor ce se întâmplase, i-am mulțumit lui Bruno, deoarece fără el aș fi putut să mă pierd. Toți colegii s-au bucurat că m-au găsit.

Am continuat excursia puțin speriat, dar gândul îmi zbura la Contele Dracula precum aripile lui Icar.

După câteva ore, am ajuns acasă fără alte peripeții, iar de atunci m-am asigurat că-mi voi lua prietenul patruped în toate excursiile, iar suvenirurile achiziționate și fotografiile făcute au rămas întipărite în mintea mea ca o experiență inedită trăită la intensitate maximă.

Cu siguranță nu voi uita niciodată această excursie extraordinară!

Cunțan Ioan, clasa a VI-a B
Liceul Tehnologic „ Ioan Lupaș ” Sălișteа
Profesor coordonator: Sima Anca Ioana

Mai bună ca orice...

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti, un regat condus de un rege care avea trei feciori. Iar acel regat era într-un război cu un alt regat, mai mare și mai puternic.

Atunci regele le-a spus fiilor săi să meargă în regatul vecin și să-l întrebe pe regele acela de ce au intrat în conflict cu ei.

- Bine, tată, așa vom face!

- Bine, fiilor, dar să aveți grijă să vă feriți de Bufnița Uriașă, de Dragonul Furios și de Trolul Morocănos.

- Bine, o să avem grijă, tată!

Și apoi au plecat la drum. Nu după mult timp ajunseră într-o pădure magică unde toate viețuitoarele erau fermecătoare și uluitoare. Acolo au văzut o bufniță gigantică, dar ea avea o aripă ruptă. Ei găsiseră într-un copac un bandaj mare și strălucitor. Ei puseră bandajul sclipitor pe aripa ruptă a bufniței și ca prin minune această rană se vindecase dintr-odată. Bufnița le mulțumi frumos pentru grija oferită și le spuse:

- Pentru că voi m-ați ajutat, luați frânghia aceasta cu voi, fiindcă vă va trebui pe drumul vostru. Dar această frânghie nu este una obișnuită, este una fermecată!

Aceștia îi mulțumiră și plecară mai departe.

Merseră tot merseră și dintr-o dată auziseră un strigăt puternic: „Ajutooor!”. Ei au fugit cât i-au ţinut picioarele. Au văzut o mamă dragon care încerca să-și scoată puiul dintr-un lac adânc, dar nu reușea. Acum înțelegeau de ce le trebuia frânghia. Ei scoaseră frânghia dată de bufniță și încercară să-l scoată pe pui. Au reuşit cu greu. Mama dragon era recunoscătoare să îi ducă pe cei trei frați la regatul învecinat pentru că era foarte departe și ca răsplată că l-a salvat pe fiul ei.

Zburară și zburară cu dragonul, până văzură marginile împărăţiei. Acolo ei și-au luat rămas bun de la dragon care i-a lăsat în fața unei porți care ducea la regat. Însă poarta era păzită de un trol care le-a spus o ghicitoare. Dacă răspundeau corect la ghicitoare, le dădea voie să meargă mai departe.

- Care este cea mai puternică armă? spuse trolul.
- Sabia?
- Nu.
- Toporul?
- Nu.
- Aaa știu, buzduganul?
- În niciun caz.

Cei trei frați au încercat să ghicească ghicitoarea, dar nu reușeau.

- Arcul?
- Nu.
- Prietenia?
- Da, cea mai bună armă este prietenia.

Trolul i-a lăsat să treacă dincolo de poarta cea mare pe care o păzea cu perseverență. Ei au ajuns la castel și văzându-l pe rege îl întrebară:

-Mărite Împărat, am venit la dumneavoastră, trimiși de tatăl nostru, pentru a vă întreba de ce ați intrat în război cu regatul nostru?

-Fiindcă tatăl vostru, regele, m-a trădat în copilărie, râzând de mine și ignorându-mă împreună cu un alt copil. Nu s-a mai jucat cu mine, când el era cel mai bun prieten al meu. Închei războiul doar dacă tatăl vostru își cere scuze pentru umilința adusă când eram copii.

Cei doi regi s-au iertat, s-au împăcat și războiul s-a terminat. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

Și-am încălecat pe o șa, și v-am spus povestea așa.

Și-am încălecat pe o căpșună și v-am spus o mare minciună.

Iuga Adrian-Ilie,Clasa a V-a A
Liceul Tehnologic „Ioan Lupaş” Sălişte
Profesor coordonator: Sima Anca Ioana

Ceasul care rupe timpul

Era o dimineață obișnuită de iulie, iar Radu, un băiat de 13 ani pasionat de știință și mistere, își petrecea vacanța la bunicul său, într-un sat liniștit, ascuns între dealuri și păduri dese. Nu departe de casă, pe un deal abrupt, se înălța un castel vechi, părăsit de zeci de ani. Localnicii îl evitau,spunând că e blestemat,dar Radu nu credea în povești.Curios și dornic de aventură,a pătruns printre zidurile ruinate.

Într-o sală rece,luminată slab prin ferestrele sparte, a descoperit o ladă prăfuită, ascunsă sub un covor de frunze uscate. În ea se afla un ceas de buzunar ruginit, cu un mecanism complicat și o inscripție misterioasă: ***Tempus non exspectat***- “Timpul nu așteptă”.

Fascinat de ceas, Radu l-a deschis cu grijă. În clipa în care limba ceasului a făcut un cerc complet, totul în jur a început să se rotească. Castelul a dispărut. Se trezise într-un oraș necunoscut, cu clădiri uriașe din sticlă și metal, mașini zburătoare și oameni îmbrăcați ciudat.
Un ecran uriaș îi arăta unde se află: **BUCUREȘTI**, **ANUL 2125**. Speriat și uimit, Radu a fost găsit de un grup de oameni care păreau să-l aștepte. Aceștia i-au explicat că ceasul era un artefact temporal rar, iar el devenise, fără să vrea, **Călătoru**l - singura persoană capabilă să repare o fisură în timp, care pune în pericol echilibrul universului. Un om de știință periculos din trecut descoperise o inventie puternică și încerca să o folosească pentru a-și impune ideile și controlul asupra viitorului.
Astfel , a fost trimis înapoi în anul 1989, într-un atelier izolat, unde acel om de știință lucra în secret. Trebuia să împiedice activarea dispozitivului și să se asigure că planurile lui nu vor fi niciodată puse în practică. Cu inteligență și curaj, Radu a sabotat aparatul în ultimul moment și a trimis documentele esențiale într-un loc sigur, unde nu puteau fi folosite greșit.
Când Radu a distrus aparatul, o lumină albă, orbitoare, a izbucnit din el și totul în jur a început să se dizolve ca o pictură în apă. Simțea cum timpul se închide în jurul lui, ca o spirală care îl trage înapoi. A închis ochii strâns.
Când i-a deschis din nou, era întins pe podeaua castelului părăsit. Aerul era rece, iar praful se așternuse ca și cum nimeni nu ar fi călcat pe acolo de foarte multă vreme. În mâna lui, ceasul ticăi o ultimă dată…. și apoi s-a oprit.
Pe capac, într-o lumină slabă, apărea acuma un alt mesaj: ”**Viitorul nu este scris. Dar tu ai ales bine.”**
Radu s-a ridicat încet, încă amețit. Castelul era tăcut, dar ceva se schimbase. Pe unul dintre pereți apăruse gravată o fraza necunoscută, într-o limbă pe care nu o învățase niciodată…. dar pe care acuma o înțelegea perfect.
De atunci ceasul nu a mai fost gasit. Iar Radu? Știa că timpul l-a ales, și cândva, într-o zi care părea obișnuită, **va fi din nou chemat**.

Banea Tudor
Clasa a VI - a A - Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator: Alina - Maria Boian

Aventura

Totul a început într-o zi de marți, când, după terminarea programului obișnuit de școală am primit un SMS. Din curiozitate, l-am citit. Mesajul spunea cam așa: „Îți plac aventurile? Dacă răspunsul e da, ajutându-te de harta de mai jos, vei ajunge să cunoști o adevărată aventură.’’

Dacă n-aș fi o persoană așa curioasă, n-aș fi băgat de seamă acest mesaj mi-aș continua viața. Dar eu sunt o persoană prea curioasă să nu bag de seamă un așa SMS. Așa că vineri, după ore, cu ajutorul hartei imprimate, am mers pe jos, până la locul indicat de hartă.

Nu știu de unde, a apărut un bărbat îmbrăcat în negru, cu părul de o nuanță închisă, cu ochii negri. Mi-a întins două imagini care, după părerea mea, erau pictate de un artist profesional.

În prima imagine eram eu, deși habar n-am de unde știe cum arăt, căci eu, nu l-am mai văzut niciodată pe el. Iar în a doua imagine era un băiat, cam de vârsta mea . Ochii lui erau albaștri, părul lui era blond, cârlionțat. Era slab și înalt. 0mul în negru mi-a spus :„Acesta este concurentul tău” În vocea lui parcă suna ceva cunoscut, și, dacă mă uitam mai bine, și băiatul din imagine îmi părea cunoscut.

Atunci a început adevărata aventură.

Eu și concurentul meu aveam de făcut un traseu dificil. Traseul, în cea mai mare parte era în pădure. Aveam multe probe de făcut . După ce am alergat un timp prin pădure, a trebuit să urcăm un munte, deși nu foarte înalt, dar greu. Am căutat diferite indicii, ne-am luat după semne, parcă învârtindu-ne în cerc. Probele erau din ce în ce mai grele.

Am sărit, ne-am cățărat în copaci care mai de care mai înalți. Într-un târziu, obosit, am luat o mică pauză, așezându-mă pe un ciot de copac. Dintr-o dată, spre mine a venit un animal mare, blănos. Ridicându-mă în picioare, crezând că-i un urs, am luat-o la sănătoasa prin pădure. N-am îndrăznit să mă uit în spate ,de frică .La un moment dat, am zărit un copac înalt, deși nu prea greu de urcat pentru un om, dar greu pentru un urs. Încă alergând, am urcat în copac.

Uitându-mă în urmă, am zărit, în loc de urs, un câine! Dându-mă jos din copac, am început să alerg . Apropiindu-mă de destinație, am auzit un râset tare cunoscut. Era un râs familiar. Și apoi am văzut. Acolo era tatăl meu (omul în negru) și prietenul meu cel mai bun, Alvin (copilul cu ochii albaștri).

Și atunci mi-am adus aminte ! Luni, cu o zi înainte să primesc SMS-ul, mi-am uitat, la micul dejun, jurnalul meu, pe scaun, la masa. Cel mai probabil. părinții mei mi-au citit jurnalul. În seara aceea, plictisit de moarte, am scris în jurnal, că, am chef de o aventură.

Acum, stând în pat îmi dau seama că aceasta a fost cea mai tare aventură pe care am trăit-o, excaladând, fugind de un ,,urs", cățărându-mă în copaci, mergând prin pădure de unul singur și multe alte peripeții fantastice!

Daria Gîndilă, clasa a V-a A
Școala Gimnazială *M. Eminescu*, Mediaș
prof. coord. Adriana Suciu

Sierra și pisica misterioasă

Într-o zi sufocată de lumina soarelui de iulie, Sierra se întorcea de la mall. Era fericită că părinții ei se împăcaseră și că se vor recăsători în iarnă. Din septembrie urma să înceapă clasa a opta și oricum urma să fie stresată cu examenele.

Deodată, aude o melodie stranie. Intrigată, se oprește și ascultă. Părea să vină dintr-un tufiș din apropiere. Se apropie de locul cu pricina, dă la o parte frunzele dese și vede o pisicuță neagră ca smoala.

- Salut, putem discuta într-un loc mai retras, Sierra? spune pisicuța care îi dădea impresia că o aștepta tocmai pe ea.

Fata încremenește pe trotuar. Vocea pisicii era blândă și calmă, dar totuși neliniștită. Nu îi venea să creadă. În minte îi zburau miliarde de întrebări. Cine era? Cum de putea vorbi? De unde îi știa numele? Totuși, plină de curaj, a luat mâța în brațe, împotriva voinței ei, și a dus-o pe aleea cea mai întunecată din cartier.

- Ok, cred că ar trebui să mă prezint, spuse ea. Numele meu este Mira și vin din Animalous, lumea secretă unde animalele pot vorbi. Scopul meu este să...
- Mai sunt și alte tărâmuri secrete? a întrerupt-o brusc, în speranța că va afla ceea ce o intriga de multă vreme.
- Normal! În total sunt cinci. Celelalte sunt Țara Vrăjitorilor, Jungla cuvintelor, Câmpia Florii de Lotus și Noriland.

- Ce interesant! și eu care credeam că asta e posibil doar în cărțile pe care le citesc de la bibliotecă.
- Da, însă este o problemă, Vrăjitorii întunecați ne-au cucerit pe toți. De aceea am venit. Vrem să îți cerem ajutorul. Doar un copil cu imaginație poate rupe blestemele pe care le-au aruncat asupra tărâmului nostru. Va fi periculos. Adepții lor patrulează și supraveghează totul, așa că mi-a fost aproape imposibil să ajung aici. Dacă accepți, îți vom fi alături, iar eu te voi călăuzi în prima ta misiune. Ai vrea să faci asta? Ar însemna foarte mult pentru noi!

Sierra se așternu în gânduri. Oare să plece sau nu? Se gândea la prietenii ei și la părinți. Chiar voia să-i părăsească. Se hotărî să accepte.

- Aș vrea să vă pot ajuta!
- Minunat! Prima misiune este să mergi la Templul Cunoașterii. Singurul mod de a rupe blestemul aruncat asupra Tarâmului nostru este de a intra în templu. Însă, te previn, Armata Vrăjitorilor întunecați este numeroasă și foarte periculoasă. Va trebui să fii pregătită pentru orice. O să ne întâlnim aici. Pe curând, Sierra!

Pe tot drumul spre casă, Sierra se gândi la întâlnirea stranie pe care o avuse. În siguranța camerei sale începu să-și facă bagajul, apoi încercă să adoarmă.

La miezul nopții alarma telefonului se porni și Sierra sări din pat îngrozită la gândul că o va aștepta o mare încercare. Își luă ghiozdanul pregătit pentru ceea ce o să urmeze și ieși pe ușa din spate fără să facă vreun zgomot.

Când a ajuns pe aleea întunecată, Mira era deja acolo și o aștepta.

- Sunt gata. Pe unde mergem?
- Păi, singura intrare în Animalous este tomberonul magic din spatele bibliotecii orașului.
- Interesant! spuse Sierra, gândindu-se că a trecut pe acolo de nenumărate ori. Atunci, hai să pornim la drum!

Ajungând în locul menționat, Mira se apropie de cel mai deteriorat tomberon și îl deschide. Dinăuntru lumina puternic ceva argintiu. Pisica îi făcu semn, după care sări înăuntru.

Speriată, Sierra păși în portal fiind cuprinsă de o senzație neobișnuită pe care nu o mai trăise până atunci. Frigul îi amorțea întregul corp, iar lumina era orbitoare.

În Animalous totul era întunecat. În văzduh moțăiau numai nori cenușii și posomorâți. Pâraiele care păreau cândva pline de viață, acum erau pustii, iar în pădurea întunecată se auzeau șoapte neliniștite.

- Pe aici, îi șopti Mira și o conduse într-o peșteră cu intrarea ferită bine de niște ferigi imense.

În interior era călduț în comparație cu frigul năprasnic de afară. Sierra observă că nu erau singure. Mai erau un iepure, o căprioară, doi fluturi și șapte peștișori aurii într-un acvariu. Pesemne erau cei care scăpaseră de blestemele Vrăjitorilor Întunecați.

- În sfârșit ai venit, Mira! spuse iepurele cu vocea tremurându-i de bucurie.
- Scuze că am întârziat! A fost greu să o găsesc.
- În fine, spuse căprioara. Sierra, noi te vom ajuta să reușești în misiunea împotriva Vrăjitorilor. De asemenea, te vom ghida să ajungi la templul Cunoașterii. Pe lângă ce ți- ai pregătit de acasă îți vom oferi o sabie de fildeș, o busolă magică, o ramură de foc etern și o sticluță cu o poțiune care vindecă toate rănile.
- Mulțumesc, spuse Sierra.
- Vei pleca în compania Mirei peste o oră. Relaxează-te până atunci! spuse un peștișor auriu.

Când porni la drum, Sierra era mai nerăbdătoare ca niciodată. Cu toate măsurile de precauție, expediția se dovedi foarte periculoasă.

Copacii vrăjiți atacau când cineva trecea pe lângă ei. Animalele din armata vrăjitorilor erau puternice și provocau răni grave. Sierra a fost mușcată de picior de un șarpe veninos, iar Mira s-a

rănit la o lăbuță de care a prins-o un copac în încercarea lui de a scăpa de cele două intruse. Ce bine că avea elixirul acela!

În scurt timp, busola magică (care nu arăta doar nordul, ci și cât mai aveau până la destinație) le atenționă că se apropie de Templul Cunoașterii. Odată ajunse în apropierea lui, șapte paznici apărură de nicăieri.

- Îmi pare rău! spuse Mira, dar nu te mai pot ajuta. Va trebui să lupți singură.

Auzind una ca asta, Sierra se îmbărbătă, scoase sabia de fildeș și începu să lupte. Ce bine că făcuse trei ani de scrimă!

Lupta era aprigă și periculoasă. Când a rămas un singur paznic, Sierra făcu o pauză ca să-și refacă puterile, pe care nu și le-a bănuit până atunci. Se pare că totul era posibil dincolo de portal!

- Fii pregătită pentru orice! o sfătui pisica.

Cu multă atenție reuși să păcălească vigilențe și forța ultimului paznic și intră în Templu. Întunericul o înconjură de pretutindeni, dar ramura focului etern îi lumină calea. Odată luminat Templul, simți cum ceva plutește în aer și totul deveni...

Înaintă cu pași ezitanți spre licărul de lumină care o ghida spre o altă ieșire. De aici putu observa cum norii posomorâți au făcut zâmbitori loc soarelui, pâraiele s-au limpezit devenind de un albastru pur, pădurea a înverzit brusc, iar animalele au început să iasă din ascunzători. Atunci a înțeles că totul a fost posibil deoarece a avut curajul să creadă că dacă vrei, totul este posibil.

Sierra se trezi luată pe sus în uralele tuturor. Cu toții o tratau ca pe o prințesă.

- Acum, din păcate, trebuie să te întorci, nu mai avem mult timp până ce portalul se va închide pentru totdeauna.

Înainte de a sări în portal, toți o priviră cu recunoștință și speranță, fiind siguri că ori de câte ori se va mai întâmpla un lucru atât de îngrozitor, cineva îi va putea ajuta.

- Sierra! strigă Mira. Deoarece ne-ai salvat, o să primești darul de a înțelege animalele.

Când ieși din portal era dimineață devreme. Când verifică calendarul de pe telefon, observă că nu a lipsit decât câteva ore.

Acasă, în bucătărie mama ei pregătea micul dejun, încercând să scape de lingușelile celor trei pisici ale Sierrei.

- Bună dimineața! spuse Sierra, înainte ca mama să o sufoce cu o îmbrățișare.
- Bună dimineața! Ai dormit bine, scumpa mea?

Sierra îi povesti despre întâlnirea din vis cu pisica Mira, spre amuzamentul mamei, care știa că imaginația Sierrei nu are limite.

- E sigur un vis? auzi Sierra o voce miorlăită de pisica. Se uită în jos și o observă pe Doly, pisica ei năzdrăvană, care o privea cu insistent.
- ...

Din acel moment, Sierra a știut că nu va mai avea o viață normală.

Îndrăzniți să visați și să fiți curajoși și aventura o să apară de nicăieri!

Fociuc Elena Teodora, Clasa a V-a A
Școala Gimnazială Nr. 8 Sibiu
Profesor coordonator: Popa Leontina

Inelul prințesei

A fost odată ca niciodată, într-un regat învăluit în soare și în flori, o prințesă pe nume Sara. Avea părul ca spicul de grâu, ochii ca cerul senin și o inimă blândă, iubită de toți cei din ținut.

Într-o zi, primi de la bunica ei un inel cu o piatră albastră ca cerul. Sara fu încredințată că nu e un inel oarecare.

-Păstrează–l mereu, Sara ! îi șoptise bunica. El va străluci antunci când vei fi în pericol.

Dar într–o noapte întunecată, un vânt rece coborî din munți, iar un nor de ceață se așternu peste palat. Când prințesa se trezi, inelul dispăru.

Fără să stea pe gânduri își puse mantia verde și porni în căuatrea lui. Trecu prin păduri adânci unde copacii șopteau povești vechi, iar frunzele cădeau în cercuri tăcute pe pământul umed. Vântul o mângâia cu degete reci, dar Sara mergea hotărâtă.

După trei zile și trei nopți, ajunse la poalele unui munte negru, înalt până la nori. Un lup bătrân o opri la marginea potecii:

-Cauți ceea ce ai pierdut , copilă? mormăi el.

-Caut inelul meu, răspunse Sara cu glas stins.

Lupul ridică privirea spre vârf și spuse doar:

-Sus, în turnul de piatră. Dar ai grijă. Nu tot ce strălucește e lumină.

Prințesa urcă muntele, dar fiecare pas era mai greu decât cel de dinainte. Norii se adunau deasupra, iar tunetele își rosteau furia. În vârful muntelui se înălța un turn din stâncă, rece și înfricoșător. În mijlocul sălii de piatră, pe o coloană, strălucea inelul.

Când Sara întinse mâna, o umbră se desprinse din perete: o vrăjitoare cu părul ca fumul și ochii ca tăciunii .

-Ai venit după el? Nu–l vei lua fără preț.

Sara nu se temea. Știa că inelul nu era doar o bijuterie, ci și legătura dintre ea și regat.

-Nu mă tem de umbre. Inelul îmi aparține.

Vrăjitoarea râse, dar în acel moment piatra din inel străluci puternic, luminând întreaga sală. Umbra vrăjitoarei dispăruse cu un țipăt, iar turnul începu să se destrame.

Cu inelul în mână, Sara fugi din turn și se întoarse acasă. În acea noapte, florile înfloriră din nou, iar regatul se umplu de lumină.

Iar de atunci, nimeni nu mai îndrăzni să fure inelul. Sara deveni o regină înțeleaptă, purtând inelul nu din putere, ci ca amintire a curajului ei.

Și–am încălecat pe–o șa și v-am spus povestea mea!

Vişa Anastasia, Clasa a V-a A
Liceul Tehnologic „Ioan Lupaş” Sălişte
Profesor coordonator: Sima Anca-Ioana

O aventură de neuitat

Era o dimineață de vară, iar soarele abia răsărise peste dealurile din satul bunicilor mei. Vacanța abia începuse și deja simțeam că voi avea parte de cele mai frumoase zile. Împreună cu fratele meu, Albert, am hotărât să mergem într-o aventură prin pădurea din apropiere. Aveam rucsacuri pregătite cu apă, sandvișuri, o lanternă și o busolă veche găsită în podul bunicilor. Ne-am simțit ca doi exploratori plecați în misiune.

Am intrat în pădure pe poteca știută, dar după câteva minute am hotărât să ne abatem de la drum, convinși că vom descoperi lucruri nemaivăzute. Soarele strălucea printre frunzele copacilor, iar păsările ciripeau vesel. La un moment dat, am dat peste un pârâu mic, care curgea lin printre pietre. Am hotărât să-l urmăm, convinși că ne va duce către o descoperire uimitoare.

După o vreme , pârâul s-a pierdut printre tufișuri și noi ne-am trezit intr-o poiană mare, plină

de flori. Era un loc magic! Ne-am așezat pe iarbă și am mâncat din sandvișuri, bucurându-ne de liniștea naturii. Însă, când ne-am ridicat să plecăm , am realizat că nu mai știam exact de unde veniserăm. Ne învârteam în cerc și toți copacii ni se păreau la fel.

Panicat a început să-și facă loc în sufletele noastre, dar Albert a scos busola și a zis:

- -Nu ne speriem! Ne vom întoarce dacă urmăm nordul!

Am urmat direcția indicată și, după o oră de mers prin pădure, am auzit lătratul câinelui nostru, Azorel. Am alergat după sunet și, spre bucuria noastră, ne-am trezit din nou pe poteca pe care o știam. Azorel venise să ne caute, iar bunicul ne aștepta la marginea pădurii cu un zâmbet larg pe față.

-Știam eu că sunteți curajoși, dar și aventurile au limite , ne-a spus el râzând.

Am învățat atunci că o aventură poate fi frumoasă, dar trebuie să fim și atenți. Deși ne-am speriat puțin, ne-am simțit ca niște eroi și ne-am promis că data viitor vom lua și o hartă. A fost o zi pe care nu o voi uita niciodată. Aventura noastră din pădure a fost una plină de emoții, lecții și curaj. Iar când privesc busola din nou, zâmbesc, știind că într-o zi o voi folosi din nou, în următoarea aventură.

David Părău, clasa a V-a A
Școala Gimnazială M. Eminescu, Mediaș
prof. coord. Adriana Suciu

PATAPIM

Brr brr Patapim,
Pălăria mea este plină de slim.
În pădurea deasă şi misterioasă,
Trăia o fiinţă tare curioasă.
Cu rădăcinile împletite
Şi picioarele înverzite,
Mâinile subţiri şi
Braţele zguduitoare.
Urechea lui este lungă ca o şuncă.
Numele lui era Patapim,
Ce ciudat!
Şi vorbea italiana,
Dar cu un accent arcan.
Într-o zi, o pălărie de aur găsi,
"Perfect!" a strigat,
"Ce rezultat!" zise nemaipomenit de încântat.
Dar înăuntru era slime,
Broasca albastră care a spus
"Brr brr" fără niciun alt motiv.
Patapim a strigat
"Pălăria mea dragă,
Acum este slime
Ce mizerie, ce duel!".
A sărit, a râs, a disperat,
Dar broasca tot nu a plecat.
Cu frunze pe coate,

Cu muşchi pe bărbie,
A fugit în pădure împins de vânt.
S-a dus la magicianul Tiramisu
Cerând ajutor cu un mare "Ciu, ciu!".
Magicianul a răspuns mâncând un sandviş
"Pentru a-l elimina pe slime,
Ai nevoie de-un balon"
Aşa că Patapim,
Cu mare confuzie, cu emotie,
A suflat în balon.
Slime a zburat cu un "BUM!" mare,
Dispărând pe cer,
Ca un frumos nor cu fum de ciuperci.
Acum Patapim dansează în vânt,
Cântând un cântec blând.
După ce slime-ul s-a dus în zbor,
Patapim voia somn, dar vântul – fior.
Sub o frunză găsi ceva ce sclipea:
Un ou strălucind ca o stea.
„E ou de lumină!” strigă un pitic,
„Regina din munți îl caută-ntr-un spic!”
Așa că porni prin păduri și noroi,
Cu oul la piept, sub cerul vioi.

Ajunse la munte, în vânt și tăcere,
Regina – o bufniță cu coroană de miere –
Zâmbi și oul se deschise, ușor:
Un pui de lumină ieși plin de dor.
„Primește această pană-n dar,
Scrie-ți aventuri în vis și-n hotar.”
Și Patapim, cu pas ușurel,
Plecă spre pădure, cântând: "Ciu-ciu!", rebel.

Tatu David, Clasa a V -a A
Liceul Tehnologic „Ioan Lupaş” Sălişte
Profesor coordonator: Sima Anca-Ioana

Aventura

M-am rătăcit, cu pas sfios,
Prin ramuri dese, înserate,
O lume tainică, frumoasă
Ascunsă-n umbre parfumate.

Pădurea-mi șoptea o poveste,
Cu glasuri line, ne-nțelese,
Și frunza veche, ce se țese,

Pare o hartă către veste.

Copacii, vechi și-nalți ca munții,
Purtau în scoarță mii de ani,
Și-ascundeau visele cărunții
Din lumi uitate de orfani.

Un râu cânta cu glas de clopot,
Tăcerea sfărâmând-o lin ,
Și-n apa lui vedeam cum zboară
Un chip de foc și crin senin.

Dar nu era doar bucurie,
Sub frunza arsă de tăceri
Trăia și-un freamăt de magie,
Și pași pierduți din alte veri.

O aventură-a fost, curată
Cu teamă, dor și fericiri,
Cu inima înspăimântată,
Dar plină de descoperiri.

Și când m-am dus iară, pădurea toată
Mi-a prins un vis într-o liană,
Șoptindu-mi: “ Fie-ți lumea toată
O aventură …. nu o rană.”

Șimon Alexandra - Maria
Clasa a VI - a A - Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator: Alina - Maria Boian

Tărâmul viselor

În zori de zi, cu pas ușor,
Am mers spre codrul visător,
Pe-o cărăruie de lumină,
Cu flori ce-și tremurau tulpina.
Un iepuraș, cu glas subțire,
Mi-a spus: „Urmează a ta fire,
Căci azi e ziua ta de soartă,
Deschide poarta cea fermecată!”
O zână mică, străvezie,
M-a dus pe-o punte de hârtie,
Un pod de curcubeu lucios,
Ce ducea spre-un tărâm frumos.
Pe-un trunchi de brad, o bufniță-nțeleaptă,

Mi-a spus: „Să crezi, că lumea-i toată o hartă!”
Mi-a dat un vers, pe-o frunză scris,
Ce m-a condus spre-al meu vis.

Joandrea Antonia
Clasa:a VI-a B
Școala:Liceul tehnologic „Ioan Lupan” Saliste
Profesor:Anca Sima

O aventură

Într-o zi cu cer senin
Am pornit pe-un drum străin
Doar cu gândurile mele
Și cu capul printre ele.

Aventura a-nceput,
Mi-a plăcut nespus de mult
Să gândesc și să zâmbesc
La copacii fără sens.

Printre ramurile vechi,
Văd un mic cufăr străvechi
Care se uita la mine
Și-mi zice: “deschide-mă pe mine”.

Înăuntru e o hartă,
Care pe mine m-așteaptă
S-o citesc și s-o urmez
Cum îmi spune ea, citez:

“Tu pe mine m-ai găsit,
Și m-ai și descoperit,
Ascultă-mă, urmează-mă,
Du-te unde eu îți zic.”

Am urmat această hartă,
M-a dus la o căsuță “blestemată”
Unde-n fața ei stătea,
O femeie, strălucea.

Ea mi-a dat această floare,
Mi-a spus că semăn cu ea
Că strălucesc și luminez,
Ca stelele noaptea.

Era noapte, noapte beznă
Iar poteca strălucea
Mă gândeam eu: “Cum așa?”
Dar era doar floarea mea.

Cerul nocturn,
Și luna de pe cer
Mă făceau să îmi doresc,
Că puteam și eu să plutesc.

Cristina - Maria Boian
Clasa a VI - a A - Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator: Alina - Maria Boian

Aventura

Din prima zi,
Până în ultima,
Ne însoțește…
Aventura.

E frumoasă,
E zglobie,
Seamănă cu-o fată bună,
Ce oferă bucurie.

Când sosim în parc,
Imediat ne amintim,
Cea frumoasă zi de ieri,
Cu jocuri mii.

De ea drag ne e în fiecare zi,
Și o împărțim cu mulți copii.
O îndrăgim,ne bucurăm
Și ne rugăm cu ea să stăm.

Ea apare pe neașteptate,
Pe zi sau pe noapte,
Îmbrăcată în haine scumpe,
Nu o poti vedea,dar
O simți pe pielea ta.

Ea pășește-n zori de ziuă,
Cu visul prins într-un rucsac,

Prin munți ,prin ploi, prin lumină,
Cu foc în suflet și-un pas tăcut.

Și-n urma ei rămâne-un dor,
Ca vântul cald dintr-o poveste
O fată ce-a trăit cu spor,
O aventura,și-o poveste.

Hangi Jessica - Raluca
Clasa a VI - a A - Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator: Boian Alina - Maria

În lumea insectelor

Sunt un băiat curajos de 13 ani, brunet, îndrăzneț de felul meu, dar am o frică mare de tot ceea ce înseamnă insecte înfiorătoare.

Într-o zi, ne-am hotărât împreună cu familia și câțiva prieteni să mergem într-o excursie, când deodată am zărit un păianjen care avea picioarele foarte lungi, subțiri ca scobitorile, negre. M-am speriat foarte tare și am început să urlu cât mă ținea gura și puterile, am alergat până la mașina părinților, aceștia mă întrebară: ”Ce te-a speriat ?” Eu nu le-am răspuns nimic, deoarece îmi era rușine că așa unui băiat mare să îi fie frică de un păianjen, apoi în scurt timp am adormit cu imaginea acelei insecte urâte.

Deodată, am ajuns într-o lume bizară. Călătorind, am întâmpinat mai mulți păianjeni și insecte. Am urlat și mai tare, însă un păianjen parcă mai frumos și mai blând m-a liniștit: ”Nu te speria, insectele și păianjenii nu-ți vor face rău, nici ție și nici altora” atât timp cât nici lor nu li se va face acest lucru.

Iordăchiță Darius
Clasa a VI - a A - Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator: Alina - Maria Boian

Aventura de neuitat la parcul de distracții

Era o dimineață de sâmbătă cu soare blând și cer senin. Cei patru prieteni – Marco, Antonio, Alexandra și Marta – se întâlniseră în fața porții parcului de distracții.

— Abia aștept să mergem cu montagne-russe-ul! strigă Antonio, sărind într-un picior de emoție.

— Eu vreau să încerc roata mare, să vedem tot orașul de sus, zise Alexandra visătoare.

— Haideți să le facem pe toate! propuse Marco, mereu dornic de aventuri.

— Dar nu uitați de gogoși! râse Marta, deja cu gândul la dulciuri.

Au intrat în parc și au fost uimiți de culorile vii, muzica veselă și mirosul de vată de zahăr care plutea în aer. După câteva ore pline de adrenalină, au ajuns în fața casei bântuite.

— Intrăm? întrebă Marco, zâmbind provocator.

— Sigur! Dar ține-mă de mână, spuse Marta, un pic speriată.

Înăuntru, întunericul și sunetele înfricoșătoare i-au făcut să țipe de câteva ori. Dar brusc, un zgomot puternic s-a auzit dintr-o cameră laterală. Ușa s-a deschis încet, iar o siluetă în negru a apărut.

— Cine e acolo?! întrebă Antonio, încercând să pară curajos.

— Nu vă fie teamă, zise o voce calmă, dar gravă. Nu vreau să vă sperii… Numele meu e Victor.

— Victor? Ce cauți aici? Ești parte din decor? întrebă Alexandra.

— Nu… Nu chiar. De fapt… m-am ascuns aici. Am fost… un criminal, dar nu mai sunt același. Vreau să schimb ceva în viața mea.

— E o glumă? întrebă Marta, privind speriată la prieteni.

— Nu mint, continuă Victor. Vreau să ies din lumea periculoasă în care am fost. Am fugit de vechii mei „colegi". Acum… am doar un motan și speranța că cineva mă va ajuta.

Copiii se priveau între ei. Apoi Marco făcu un pas înainte.

— Poate că ai greșit… dar dacă spui adevărul, merită să încerci din nou. Noi te putem ajuta.

— Să-l ducem la unchiul tău, paznicul! spuse Antonio. Poate el știe ce e de făcut.

— Serios? a întrebat Victor. Ați face asta pentru mine?

— Da, zise Alexandra. Nu pari un om rău. Toți merităm o a doua șansă.

L-au condus pe furiș până la cabina paznicului, unde unchiul lui Marco asculta totul cu atenție. După o discuție lungă, a sunat la poliție și a promis că îl va sprijini să-și refacă viața.

După câteva luni, Victor s-a angajat chiar la parc. Era paznic și păzea cu grijă locul unde se schimbase viața lui.

— Hei, Victor! Ai văzut ce coadă e la montagne-russe? râse Antonio într-o zi.

— Da, răspunse el cu un zâmbet larg. Dar nicio coadă nu e mai lungă ca drumul spre a deveni un om mai bun.

Copiii râdeau și își aminteau mereu acea zi. Nu fusese doar o simplă ieșire, ci o adevărată aventură. O aventură în care curajul, prietenia și încrederea au făcut minuni.

Paula Musteață, clasa a VI-A B,
Școala Gimnazială *M. Eminescu,* Mediaș,
prof. coord. Adriana Suciu

Radu în Ținutul Pufos

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar mai povesti, un băiat pe nume Radu, care avea 13 ani și era pasionat de jocuri video și somn. Într-o zi, când se se plictisea îngrozitor la casa bunicilor lui și internetul nu mergea, Radu a găsit o carte veche în podul bunicii. Cartea era plină de praf, dar avea o copertă care strălucea un pic ca o brățară de aur nouă.

Când a deschis cartea, s-a făcut un vârtej uriaș de vânt, a căzut pe spate pe podeaua de lemn și în secunda următoare s-a trezit într-un ținut ciudat. Totul era moale și pufos, copaci erau din vată de zahăr, iar norii păreau pufoși ca pernele de puf. Un dragon roz somnoros dormea lângă un castel din jeleu.

-Unde sunt? s-a întrebat Radu, panicat.

- În Ținutul Pufos, a zis o veveriță vorbitoare. Aici toți sunt drăguți, dar Regele Gutuie cel Acru a furat Focul Soarelui, și totul e cam trist de atunci.

Radu, care se uita la multe filme cu supereroi, a zis:

- Ok... dar ce treabă am eu cu asta?

Ești Alesul, zise veverița, pentru că ești singurul om care a deschis Cartea Magică în secolul ăsta. Trebuie să învingi regele și să duci focul înapoi.

Radu a oftat, dar a acceptat. Pe drum, a cunoscut un urs panda dansator, o pisică ninja și o bătrână care făcea clătite magice. Împreună au trecut prin mlaștina lipicioasă de dulceață stricată, au păcălit armata morcovilor războinici și au intrat în castelul lui Gutuie cel Acru.

Lupta finală a fost intensă. Radu a folosit o clatită fermecată pentru a-l face pe Rege să râdă. Asta l-a topit de tot, pentru că râsul era singura lui slăbiciune. Când Regele s-a făcut pireu de gutuie, Focul Soarelui a revenit, cerul s-a luminat, și totul a mirosit a zahăr.

Radu s-a trezit apoi înapoi în camera lui, cu cartea în brațe și netul funcționând. Dar pe birou era o veveriță mică de pluș……

Și de atunci, Radu a știut că plictiseala poate aduce niște aventuri grozave și dacă găsești o carte magică in pod.

Nikolas Szoke, clasa a V-a A,
Școala Gimnazială *M. Eminescu,* Mediaș,
prof. coord. Adriana Suciu

Aventura

Îmi aduc bine aminte cum într-o zi a venit tata și mi-a spus că plecăm undeva. Eram foarte fericit că însfârșit ne vom aventura pe finalul vacanței de vară.Ne-am făcut bagajele și am pornit la drum.

Observând că se întuneca, l-am întrebat: unde mergem? El a spus că este un loc în care vrea de mult mă ducă, mai exact undeva prin Nord-Estul țării. Am trecut munții și am intrat în Moldova. Am fost bucuros pentru că nu am fost niciodată în acea zonă, dar îmi doream de mult. Încă câțiva kilometrii și am ajuns în Borsec. Când am ajuns acolo era târziu, noi eram obosiți, așa că am ajuns la cazare. Camera era foarte frumoasă. Ne-am făcut duș și ne-am pus la somn.

Dimineața, după ce ne-am trezit, am mâncat și ne-am plimbat printr-o zonă foarte frumoasă, numită Poiana Zânelor, Grota Ursilor și la Cetatea Bufnițelor. Pe la ora amiezii am plecat înspre Iași(unul din cele mai frumoase orașe vizitate de mine),acolo am mâncat primul meu borș. Noi am stat o singură zii și apoi am plecat înspre casă. Pe drum, ne-am oprit la un baraj dar u era foarte interesant. În final am ajuns acasă destul de târziu și cam obosiți, dar a fost cea mai lungă și mai minunată aventură din viața mea.

David Boar, clasa a V-a A
Școala Gimnazială M. Eminescu, Mediaș
prof. coord. Adriana Suciu

Mistere din Antichitate

Cea mai interesantă meserie este cea de detectiv. Am avut multe întâmplări pline de aventuri, dar niciuna ca cea în care l-am cunoscut pe unul dintre cei mai buni prieteni.

Era o zi însorită. Bătea vântul cald, iar mulțimi de păsări colorate treceau deasupra orașului. În biroul meu sună telefonul, în timp ce făceam ordine în sertar.

- Alo! domnișoara detectiv Iulia? sunt comisarul Salvador. Am un caz foarte greu de rezolvat.

Poți să mă ajuți?

- Cu plăcere! am răspuns zâmbind.

Întotdeauna mi-a plăcut să rezolv cazuri dificile, de aceea și devenisem detectiv în Brazilia. Mi-am luat pălărioara din paie și geanta și am ieșit.

Comisarul m-a dus într-o cameră întunecată din sediul poliției din Rio de Janeiro. Cunoșteam acel loc, deoarece acolo îi țineau pe spioni după ce îi prindeau și erau investigați. Pe un scaun ședea un tânăr cam de vârsta mea, destul de înalt, cu o privire blândă și ageră, îmbrăcat într-un costum italienesc cu dungi și o pălărie pe care o ținea acum pe genunchi.

- Dumnealui, domnișoară Iulia, este un spion italian. Se numește Garrone și crede că Brazilia trebuie să aparțină de Italia și să nu fie stat independent.

Comisarul era mic de statură, rotunjor, avea păr doar puțin, deasupra urechilor, iar atitudinea sa mă făcea mereu să râd.

- Ușurel, domnule comisar! i-am spus eu. Voi încerca să aflu ce e cu domnul Garrone.

Salvador ieși. Rămăsesem în cameră doar cu prizonierul.

- Așadar, ești spion italian?
- Nu sunt. E cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultimul timp! Sunt arheolog.

Nu părea să îi fie frică, nici de mine, nici de comisar.

- Și de ce ai fost prins?
- Fiindcă am deranjat câteva persoane importante aici, în Brazilia care refuză să creadă că romanii au ajuns în America de Sud încă din Antichitate! Să îți povestesc, Iulia. Chiar și tu ai nume roman.
- Da, dar eu vin România. Sigur, povestește-mi!
- După ce am terminat liceul, am hotărât să mă fac arheolog. Voiam să descopăr multe lucruri despre amerindieni. Am aflat despre o facultate bună aici, în Brazilia. După ce am terminat-o, am început să sap după lucruri vechi, în speranța că voi găsi ceva extraordinar. Aici, în Rio, am găsit niște monede romane, aproape de malul oceanului. L-am rugat pe un coleg de facultate, care în timpul liber este scafandru, să mă ajute să aflăm de unde ar putea veni. Despre el nu i-am spus comisarului Salvador, de teamă să nu-l aresteze. În ocean, la o adâncime considerabilă, aproape de zona unde am găsit monedele, se aflau două corăbii romane. Am spus despre descoperire tuturor, chiar am scris o carte despre această descoperire. Însă, cei de aici au refuzat să creadă și pe motiv că aș fi spion, m-a arestat. Teoria lor este că aș fi spion în serviciul Italiei și urmăresc ca italienii, urmașii romanilor, să ia în stăpânire Brazilia.
- Acest lucru este ridicol, am spus eu. Și românii sunt urmașii romanilor, dar nu urmăresc să ia nimănui țara. O să vorbesc cu comisarul și te voi scoate din arest.

Am ieșit din camera întunecoasă și m-am îndreptat spre biroul comisarului.

- Domnule Salvador, Garrone nu este spion, e arheolog pasionat, iar teoria pe care o susțin opozanții lui este de-a dreptul ridicolă. Trebuie să îl eliberăm!
- Domnișoară Iulia, îmi pare rău că v-am chemat aici. Înainte cu câteva momente a sunat cineva pentru a-i înlesni o întâlnire cu domnul Garrone și se va decide ulterior ce se va întâmpla.

După două zile am aflat că Garrone a fost închis într-o închisoare de maximă securitate. Am încercat să intervin în favoarea lui, dar totul părea sortit eșecului. Nimeni nu voia să asculte. Eram atât de supărată, că nici meseria pe care o făceam cu atâta pasiune nu îmi provoca acum decât multă durere și dezamăgire.

Într-o dimineață, când încercam din răsputeri să găsesc o altă soluție prin care aș putea să-i fac pe ceilalți să asculte și versiunea lui Garrone, a sunat iar telefonul. Alerg să răspund în speranța că se întrevedea ceva bun.

- Alo! detectiv Iulia Băcilă, Rio de Janeiro.
- Alo! sunt Tudor, fratele tău. Am venit în Rio cu niște treburi și m-am gândit să-ți fac o vizită. Unde e biroul tău?
- Pe strada Golfului. Abia aștept să vii!

Fratele meu era preot misionar într-o junglă din Peru, țară vecină cu Brazilia. Avea grijă de oamenii care locuiau acolo. Când a venit la birou, i-am povestit despre Garrone și corăbiile lui romane.

- Și ce s-a întâmplat cu el? Unde este? Pot să vorbesc cu el? se interesă Tudor.
- Nu știu dacă ai voie. Acum e la închisoare și e considerat spion. Dar am vrut să te întreb dacă nu cumva ai putea să îl iei cu tine. Vreau să îl ajutăm să evadeze, altă soluție nu există pentru a-și câștiga libertatea.
- Bună idee! Am făcut asta când un trib vecin a răpit un om din tribul unde locuiesc eu. Aș putea să îl adăpostim pe Garrone la acel om.

Tudor venise cu niște copii la un doctor din Rio și avea o mașină destul de încăpătoare. Mai avea vreo două locuri libere pentru noi. Oricum nu ne-ar fi văzut nimeni printre atâția copii. Acum, mai trebuia doar să fac planul prin care să-l eliberez pe Garrone.

La căderea serii, am intrat în clădirea închisorii cu ajutorul unui paznic binevoitor, apoi am cerut o întrevedere cu prizonierul. Paznicul m-a însoțit până în dreptul unei camere, dar, din neatenție, i-au scăpat cheile, când încerca să deschidă. Am desfăcut cheia de la celula lui Garrone și i-am înmânat celelalte chei paznicului care nu și-a dat seama de nimic. Cu cheia de la celula lui Garrone, m-am strecurat pe coridoarele sinistre ale închisorii până la el. Î,n timpul întrevederii, fără să las nimic de bănuit, am reușit să-i strecor cheia lui Garrone și am plecat. La ieșirea din închisoare, am mai povestit cu paznicii, pentru a-i da timp lui Garrone să poate ieși pe scara de incendiu, în apropierea căreia se afla mașina fratelui meu pregătită în orice moment să demareze.

După câteva minut ne aflam toți în mașina fratelui meu.

- Mergem după copii la doctor, apoi pornim spre Peru! zise bucuros fratele meu. Apropos, eu sunt Tudor, localnicii îmi spun Padre Tudor.
- Tu trebuie să fii vestitul Garrone!
- Da, mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine!

După ce toate demersurile au fost stabilite și Tudor a putut pleca din spital, am pornit la drum.

- Ce s-a întâmplat cu ei? De i-ai dus la doctor? întrebă îngrijorat Garrone.
- Niște oameni răi au aruncat apă contaminată într-o cascadă unde copiii se joacă adesea. I-am dus să vadă dacă sunt sănătoși. Se pare că sunt bine cu toții.
- Cine sunt oamenii aceia? întrebă tânărul italian.
- Niște vânători care nu urmăresc decât interesul personal. Acum își construiesc o cabană, iar apa contaminată și deșeurile se îndreaptă spre satul nostru.
- Și nu ați sunat la poliție?
- Ba da, dar până și polițiștilor le e frică să îi deranjeze. Șeful lor este văr cu persoane importante din Braziliei.
- Aceiași care m-a închis pe mine! Această nedreptate este, însă, prea mult! Cum să contaminezi apa care e atât de vitală localnicilor. Pentru că m-ați ajutat, voi încerca din răsputeri să fac ceva pentru voi. Poate îi conving să plece.
- Poți încerca, domnule Garrone, dar nu știu dacă reușești, răspunde fratele meu.
- Dar a mers vreunul dintre voi să vorbească cu ei?

- Au mers doi dintre războinicii tribului, însă i-au amenințat. Dar ai dreptate, eu nu am încercat până atunci.

Tudor hotărâse să mergem pe un drum mai fericit, ca să nu fie prins prietenul meu. Întâlneam în cale o natură luxuriantă de la care nu-ți puteai desprinde ochii.

Când am intrat în Peru, am pătruns în junglă.

- Tribul nostru locuiește mai sus, în apropierea unei stânci. Mașina o opresc aici, într-un sătuc, iar de acolo vom merge pe jos. Și aveți grijă! E greu de urcat.

Eu cred că le va fi greu copiilor, însă aceștia păreau obișnuiți, iar noi abia ne țineam după ei. La un moment dat una din pietre începu să se miște chiar când unul dintre copii se ținea de ea. Micuțul se dezechilibră și alunecă în gol. Fratele meu încercă să-l prindă, însă nu reuși. Atunci Garrone se întinse cât era el de lung și, ținându-se cu picioarele de un copac crescut pe stâncă, reuși să-l prindă înainte de a cădea în gol. Dar nici copacul nu avea să țină foarte mult, iar Garrone de abia mai putea să-l țină pe micuț.

- Iulia, ajută-mă! strigă Tudor.

I-am aruncat o liană. Se legă de mijloc cu ea și îl prinse de picioare pe amicul nostru chiar în momentul când copacul se desprinse cu tot cu rădăcină.

- Chiar dacă ești mic, tot cel mai puternic ești! i-am spus fratelui meu.

Am reușit să ajungem pe stâncă fără alte peripeții. Copiii se opriseră. La fel și Padre Tudor.

- De ce nu continuăm? mă întrebă Garrone.
- Nu știu, cred că vom afla în curând.

Tudor scoase de la brâu un fluier lung și începu să cânte. Era un cântec melodios. După ce se opri, se auzi un alt cântec de mai departe.

- E semnalul că putem intra, zise el.

Abia acum puteam înainta. Am ajuns în sătucul lor. De departe se vedea turnul bisericii unde fratele meu era preot.

- Eu unde o să locuiesc? întrebă italianul curios.
- La amicul meu, indianul, Huasccar. Dar să știi că el vorbește limba quechua.
- Și eu vorbesc această limbă. Am învățat-o la facultate, la un curs opțional. Dar mai întâi să vorbim cu vânătorii de pe stâncă! spuse Garrone hotărât.

M-am dus cu ei. Din nou aveam de urcat ditamai stânca. I-am văzut chiar în momentul când aruncau ceva în cascadă.

- Domnilor, îi rugă fratele meu. Acolo, jos se joacă mulți copii. Dacă, din greșeală, beau apa

din cascadă, o să se îmbolnăvească.

Unul din vânători luă pușca și o îndreptă spre noi. Însă Garrone i-o smulse dintr-o singură mișcare. Vânătorul se sperie și dădu un pas înapoi. Celălalt alergă furios spre Tudor. Acesta apucă de mijloc și îl învârti o dată în aer, lăsându-l jos nevătămat.

- Nu vreau să te sperii, frățioare! Dar să știi că jos, acolo sunt sute de triburi de oameni mai puternici decât noi. Ei nu v-au făcut niciun rău, dar știu să-și apere drepturile. Vă sfătuiesc să plecați cât mai repede de aici dacă nu vă veți opri din ceea ce faceți. Natura trebuie protejată, este cea care ne hrănește și tocmai de aceea este bine să o respectăm.

Nu au spus nimic, dar a doua zi am obsevat că plecaseră.

Huasar, Garrone și șeful de trib păreau să se înțeleagă foarte bine. Îi povesteau italianului despre strămoșii lor care făceau comerț cu romanii. A mai aflat cum romanii aruncau ancora în apropierea Braziliei, apoi se apropiau de zona triburilor, în adâncul junglei. Într-o zi, în urma unei furtunii s-au scufundat două corăbii și de atunci legăturile lor cu romanii au dispărut.

Auzind aceste lucruri, Garrone începu să scrie o carte la care visase de multă vreme, având ca subiect tocmai istoria celor două corăbii care l-au adus, în definitiv, până aici.

După publicarea cărții se întoarce în Peru unde este angajat la facultatea de istorie. După un an, la insistențele lui Garrone, am devenit asistenta lui. Munca de arheolog seamănă mult cu cea de detectiv. Vechiul caz s-a soluționat în favoarea lui Garrone, care a demonstrat încă o dată că în viață este important să îți ajuți semenii indiferent de situația în care te afli.

Binele va fi răsplătit cu bine!

Băcilă Iulia, Clasa a V-a A
Școala Gimnazială Nr. 8 Sibiu
Profesor coordonator: Popa Leontina

Bagheta magică

Într-o zi răcoroasă de iarnă, am ieșit la zăpadă. Afară mă aștepta un covor alb, strălucitor pe care, dacă pășeai, te transformai într-un om de zăpadă.

Mă jucam cu zăpada, când am observat un băț care părea mai special. Nu era o creangă și nici un baston. Era un băț special cu o formă încâlcită și cu vârful foarte ascuțit. L-am luat și m-am prefăcut că sunt un vrăjitor maestro. Ei bine, joaca a ajuns cam departe, pentru că se pare că am avut dreptate. Nu era orice băț. Era o baghetă magică cu puteri supranaturale! Am rostit cuvântul ,,Abracadabra" și, pe negândite, s-a întâmplat ciudățenia. S-a teleportat în fața mea un turn uriaș!!!

Foarte uimit, am urcat în el și am observat că erau mulți gardieni. Am ajuns într-o încăpere secretă, ascunsă într-un perete, care părea un portal. Nu am vrut să intru în el, deoarece am văzut niște scări interesante. Am fost curios și am urcat. Sus era foarte întunecat, încât nu puteai să vezi nimic. Nu mi-a luat mult și am aprins lumina. Am văzut foarte multe fișe pe care le-am răsfoit. Una dintre fișe m-a uluit de-a binelea. Pe aceasta scria că portalul era pentru deținuții cărora le fura energia. Am vrut să îi pun capăt. Știam cum. Erau multe doze cu energia oamenilor capturați și trebuia să le fur, iar, în același timp, trebuia să îi eliberez.

Prima dată trebuia să înfrunt regele. Era clar că nu pot să îl învinge, pentru că trebuia să aflu informații de la acesta și nu știam cum. O mare problemă! Erau soldați pe care nu i-am învins, dar i-am ademenit într-un loc și eu am fugit în celălalt. După același procedeu, am ajuns până în vârf. Acolo dormea un vrăjitor care se pare că el era oarecumva regele. Am folosit aceeași tactică și la aceasta. Am observat multe capcane în jurul tronului, așa că le-am activat în timp ce regele stătea semeț pe jilțul său.

L-am trezit și i-am pus o serie de întrebări. Acesta, speriat, m-a întrebat:

— Tu, copile, ce cauți aici?

— Am venit, pentru că am văzut ce le faci oamenilor!

— Ce treabă are un copil mic cu ce fac eu?

— Eu doar vreau să eliberezi oamenii și să promiți că te lași învins.

— Ha! Ha! ha! Copil băgăcios! Chiar credeai că am să fac ce spui tu?

Eu, foarte îndrăzneț, i-am răspuns:

— Nu eram sigur că o să refuzi, așa că am să arunc bagheta ta magică în castronul cu lavă!

— Nu, nu! Te rog nu o face! Fac ce vrei tu!

— Atunci, dacă vrei să mai vezi bagheta, eliberează oamenii și dă-le înapoi energia!

— Of, bine! Promit că așa voi face!

Așa s-a întâmplat. S-a ținut de promisiune și uite așa am făcut-o și pe aceasta. Sunt un adevărat erou!

CREȚU ANDREI, CLASA a V-a A

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MEDIAȘ
PROFESOR COORDONATOR: **VASIU DANIELA-GRAȚIANA**

RĂZBUNAREA FURNICILOR

Era dimineață, iar soarele anunța o zi foarte călduroasă de vară. În grădina în care se afla mușuroiul meu, iarba era înaltă, cu flori de câmp de toate culorile, printre care prietenele mele, albinele, culegeau cu spor polenul galben. Frații și surioarele mele făceau planul de lucru pentru acea zi. Contabilul își nota toate sarcinile în agendă. Bunicuțele furnicuțe ne adunau pe toți copiii la instructaj, spunându-ne să nu ne abatem din drum și nici să fugărim lăcustele, în loc să muncim. Toate furnicile forfoteau de zor, numai eu mă frământam la gândul că iarăși este vară și va veni în vizită la bunicul său, uriașul Matei.

Deodată toate furnicile au început să fugă speriate, strigând:

— Fugiți! Salvați-vă! S-a întors uriașul roșcovan!

Pereții mușuroiului tremurau, un țiuit puternic îmi lovea urechile, iar privirea îmi era plină de praf. Noroc cu antenele că putusem să ies din mușuroi! Pierdusem un infinit de minute să mă salvez. Ajunsesem în iarbă, respirasem aer proaspăt și îmi mai revenisem în fire. Furnicile mele fugeau în toate părțile.

M-am uitat în urmă și l-am văzut: era Matei, mai mare mult decât anul trecut, cu același păr roșu și creț, cu obrajii aprinși, pătați de pistrui, cu gene scurte care îi făceau ochii verzi să pară și mai rotunzi. Cu zâmbetul până la urechi, scobea cu poftă căsuța noastră cu un băț ascuțit. M-a luat groaza când l-am văzut!

Fugeam cu cele șase picioare spre furnicile mele. Le-am găsit foarte speriate lângă rădăcina nucului din grădină. Toate plângeau disperate, neștiind încotro trebuie să pornească. Deși eram foarte mic, m-a fulgerat un gând măreț. Am urcat pe trunchiul nucului și am strigat:

— Ajunge cu fuga! Până când vom tot fugi?

—Și ce vrei să facem? întrebă una din bunicuțe. Suntem prea mici pentru un uriaș ca el!

— Da, suntem mici, dar suntem mulți! El este doar unul!

— Chiar și așa, răspunse contabilul. Ne trebuie un plan...

— Știu eu un plan! Ascultați! le-am spus cu încredere. Trebuie să îl încercuim și, la semnalul meu, îl atacăm toți deodată, urcăm de la glezne pe picioare, apoi năvălim pe tot corpul și îl pișcăm așa cum merită!

Contabilul a desenat planul de atac pe o frunză lată de nuc și ne-am pregătit de luptă. Am urmărit uriașul. L-am găsit în picioare, mâncând pofticios o înghețată de vanilie. Am dat semnalul de atac. L-am escaladat pe toate părțile, iar el a început să se scarpine surprins. Știusem că nu e timp de pierdut și strigasem:

— La atac, surioarelor! Loviți cu toată forța!

Matei se scutură cu toată puterea. Câteva furnici au căzut în iarbă, dar am știut că am câștigat atunci când pielea uriașului era roșie și umflată, când s-a tăvălit pe jos și a zbierat înfiorător.

Au trecut doi ani de atunci, dar țin minte totul de parcă ar fi fost ieri. Cred că și Matei ține bine minte ce a pățit, căci nu ne-a mai căutat niciodată. Cu mic, cu mare am muncit zi și noapte la noua noastră căsuță, pe care contabilul a proiectat-o mai mare, mai frumoasă și într-un loc mai ferit. Acum grija noastră este doar cum să ne organizăm să strângem provizii și cum să păcălim bunicile când fugărim lăcuste.

CRĂCIUN RADU-EDUARD,CLASA a V-a A

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MEDIAȘ
PROFESOR COORDONATOR: **VASIU DANIELA-GRAȚIANA**

Regatul zâmbetului recucerit

A fost odată ca niciodată, pe când puricele era potcovit cu nouăzeci și nouă de potcoave, într-un tărâm mic, îndepărtat, un regat unde toți supușii erau fericiți și zâmbitori. Nici nu aveau motiv să fie altfel, deoarece regele, un om blând și milostiv, avea grijă ca supușilor să nu le lipsească nimic. Erau prieteni cu vecinii și de războaie vorbeau doar legendele. Acesta era Regatul Zâmbetului.

Și regele acesta avea trei fii, unul mai frumos decât celălalt. Viața curgea domoală, soarele încălzea tărâmul, copiii umpleau ulițele cu râsul lor, izvoarele clipoceau cristaline la vale, iar supușii își vedeau de viața lor până când, într-o bună zi, regele primi o scrisoare de la fratele său din împărăția învecinată, care aflase că o negură mare se ridica în TĂRÂMUL CELĂLALT și amenința să vină să fure zâmbetul oamenilor. Căci negura nu suporta să vadă atâta fericire!

Vestea aceasta îl tulbură nespus pe rege, căci, cu mulți ani în urmă, crezuse că a scăpat de spaima aceasta. Pe când era flăcău, dusese o luptă aprigă cu omul întunericului. Regele făcu repede un consiliu și îi întrebă pe fiii săi cine se simte pregătit să dea piept cu pericolul cel mare.

Fiul cel mare spuse că ar merge, dar nu poate, pentru că are programate niște partide de vânătoare. Regele rămase uimit la auzul acestor vorbe. Imediat, mijlociul spuse că nici el nu poate, deoarece are programate niște partide de pescuit. Deznădăjduit, fără nicio speranță, ochii regelui alunecară spre mezin. Acesta își umflă pieptul și spuse tatălui:

— Nu pot lăsa să se întâmple acest lucru, mă voi duce eu să mă lupt pentru soarta acestui regat, tată! Regele nu fu foarte convins, dar nici nu avea de ales, căci el era prea bătrân ca să poată merge la război. Își binecuvântă mezinul și îi spuse să se pregătească de drum.

În drum spre sala armelor, privirea mezinului fu atrasă de o bătrânică gârbovită, ce ședea într-un colț și cerșea o bucățică de pâine. Mezinul, milos din fire, se opri lângă dânsa și îi puse în palmă un măr rumen. Bătrânica ridică spre el o pereche de ochi albaștri ca cerul și îi spuse:

— Te așteaptă drum greu, copile. Dar dacă îmi urmezi vorbele, îți va fi numai bine. Du-te în grajd și pune pe o tavă niște bulgări de pământ. Calul care va veni să îi mănânce va fi calul ales. Și cu el ai să izbândești. Apoi, du-te în sala armelor și în cufărul din dreapta vei găsi zale și fiare vechi și ruginite, pe care nimeni nu le mai vrea. Stropește-le cu apă din această sticlă și se vor transforma în cea mai bună armură de aur. Doar așa vei reuși.

Neîncrezător, fiul regelui se duse la grajd și constată cu surprindere că cea mai slabă mârțoagă mâncase din bolovanii săi și, pe măsură ce mânca, se transforma în cel mai frumos cal din acest univers. Văzând bătrânul rege puterea nebănuită a fiului său, se duse liniștit la culcare.

Următoarea zi, mezinul se pregăti de drum, își luă rămas bun de la părinte, bătu calul pe grumaz și îi dete pinteni. Avea drum lung de străbătut și nici nu se prea pricepea să își ia rămas-bun. De cum se pregătea să treacă podul peste apa curgătoare de la marginea castelului, iaca numai ce calul se ridică nervos pe picioarele din spate, necheză zgomotos și îi spuse mezinului cu o voce clară:

— E un dușman sub pod! Ia imediat buzduganul cu dreapta și lovește-l în moalele capului!

Mezinul rămase fără reacție, dar nici el nu știa dacă era din cauza calului care vorbea sau din cauza pericolului ce-l pândea. A făcut întocmai precum îi spusese calul și, tocmai când era să zdrobească țeasta dușmanului, numai ce aude vocea tatălui său:

— Nu da, fiule, sunt chiar eu, tatăl tău!

Mezinul coborî de pe cal, se apropie de tatăl său și îi spuse:

— Dar...tu nu ești dușman, tu ești tatăl meu!

— Așa e, fiule, îi spuse regele. Trebuia să mă asigur că ești vrednic să duci acest drum până la capăt. Acum văd că ești ager, puternic și ai ajutoare de nădejde. Dar, fiule, își coborî regele vocea, ai mare grijă la omul spân. Ferește-te de el, că îți va aduce numai necazuri!

Mezinul îi promise că așa va face, sărută dreapta tatălui și porni la drum, în ținutul nou ce se întindea înaintea ochilor săi. Merse el ce merse și în cale îi ieși un roi de albine, tare agitate. Dintr-o dată, mezinul înțelegea ce spuneau acestea. Erau tare agitate că regina lor căzuse într-o picătura de apă adunată într-o frunză și era pe punctul să se înece. Fără să stea pe gânduri, mezinul se îndreptă spre locul cu pricina, ridică regina din apa ce îi amenința viața și o așeză cu grijă pe o frunză uscată. Regina, plină de recunoștință, ridică privirea spe el și spuse:

— Eu știu cine ești și ce drum ai prin ținuturile acestea. Te așteaptă momente grele și, drept recunoștință pentru că mi-ai salvat viața, îți dăruiesc o aripă de-a mea. Când vei avea mai mare nevoie de mine, arde această aripă și eu voi ști să te găsesc!

Mezinul mulțumi, fericit că a făcut o faptă bună, și porni la drum. Era vreme buna, cerul senin, soarele vesel precum supușii tatălui său. Nimic nu prevestea urgia ce urma să se abată asupra sa. Și, mergând el la trapul calului, numai dintr-o dată, ca din senin, pe drum apare un om spân.

— Bună ziua, drumețule!

— Bună ziua, spuse mezinul.

— Dar ce drum te aduce prin aceste tărâmuri pe unde nu a mai călcat picior de om?

— Niciun drum, spuse mezinul. Explorez!

— Și... nu vrei să explorăm împreună?

Amintindu-și sfatul tatălui, mezinul refuză politicos și îi spuse omului spân că nu dorește să îl încurce, dar nu avea niciun plan bine stabilit. Dar acesta se pare că avea un plan perfid, căci nu se mulțumi cu răspunsul primit. Stătu el așa pe gânduri, chitind cum să-l ademenească pe prinț în capcana sa. Îl lăsă pe mezin să plece la drumul său dar, nu după mult timp, îi ieși iar în cale, de data asta deghizat într-un bătrân plăpând, sprijinit într-un baston:

— Tinere, n-ai bunăvoința să ajuți un bătrân lipsit de putere? Trebuie să aduc un buștean mai aproape de casă și tare mă dor toate oasele!

Prințul, milos din fire, uită de sfatul tatălui său de a nu vorbi cu oameni pe care nu îi cunoaște, și se îndreptă spre bătrân, călcând pe un covor de frunze nefiresc de bine aliniate. Calul încercă să îi atragă atenția, dar parcă o forță nevăzută îi acoperise prințului urechile. Cum făcu doar câțiva pași, brusc se trezi înșfăcat de picioare, atârnând cu capul în jos. Fusese prins într-o capcană! Degeaba încerca să ajungă la chimir să-și scoată briceagul spre a-și elibera legătura de la picioare! Și mâinile îi erau zdravăn legate la spate. S-a zbătut prințul cât s-a zbătut, până a rămas fără puteri. Soarele apunea, frigul se lăsa, foșnetele din natură de apropiau și, dintr-o dată, prințul își aminti de aripa reginei albinelor. O scoase ușor din buzunar, i-o dădu calului care îl păzea de jos, acesta îi dădu foc și, pe când fumul se ridica în aerul liniștit al nopții, din depărtare creștea un zumzet care devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia. Vibra aerul nopții de mii și mii de aripioare ce se lipiseră treptat de funia groasă. Cu fiecare vibrație, funia se subția până ce deveni ca un fir de ață și corpul bine făcut al prințului căzu pe pământ ca un sac. Încă năucit de cele ce văzuse, simți cum mâinile i se eliberează din strânsura funiei, iar în fața ochilor apăru regina albinelor:

— M-ai chemat și am venit! Mă bucur că am putut să-ți fiu de ajutor la ceas de mare cumpănă. Și tu mi-ai salvat viața, iar acest ajutor nu se poate uita. Drum bun să ai și să izbândești, căci poporul tău are nevoie de liniște și pace.

Ieșind mai puternic și mai curajos din această întâmplare, prințul plecă mult mai încrezător la drum. În scurt timp, s-a întâlnit cu prințul întunecat. Era tare întuneric în lunca aceea! Nici iarba nu creștea, că nu avea lumină. Ciripitul păsărilor rămase de mult timp în urmă. Mare luptă s-a pornit, cerul și pământul se cutremurau de zgomotul săbiilor ce se ciocneau, jeturi de scântei săreau în toate părțile. Prințul din Regatul Zâmbetului nu avea în minte decât glasul zglobiu al copiilor rămași în

regatul tatălui său. Pentru ei trebuia să lupte și să învingă. Aveau dreptul la o copilărie lipsită de griji, aveau dreptul să crească armonios, să devină oameni puternici, ca să crească alte generații, iar Regatul Zâmbetului să dăinuiască peste veacuri. În toiul luptei, pe când simțea că rămâne fără putere, calul său i-a dat să bea tocmai din sticla cu care stropise zalele ruginite în sala armelor, înainte să plece la drum. Se vede treaba că aceasta era apă vie, dătătoare de viață și putere, că pe dată prințul prinse o putere nemaivăzută, ridică paloșul în înaltul cerului și-l trăsni pe dușmanul său în moalele capului, încât acesta căzu secerat într-o clipită. Imediat, negura se dădu la o parte, razele soarelui începură timide să străbată aerul rarefiat, din pământ începea să răsară iarba, iar prințul asista mut de uimire la schimbările ce se petreceau în fața sa. Dintr-o dată, o voce familiară se apropia de el. Era bătrâna căreia îi dăruise un măr, nu demult:

– Ai izbândit, tinere! Ai adus pacea printre oamenii tăi. Suntem tare mândri de izbânda ta!

Tânărul prinț prinse curaj și o întrebă:

– Dar tu cine ești? Și de ce mă ajuți?

Bătrâna răspunde cu mândrie:

– Sunt zâna zâmbetului! Și datoria mea e să îl păzesc să nu dispară vreodată de pe fața Pământului. Și, în timp ce spunea toate acestea, hainele ponosite dispăreau și în loc apăreau straie diafane și strălucitoare, fața plină de brazde adânci se lumina și devenea netedă, părul cărunt se transforma într-un blond strălucitor, curgându-i liber pe umeri.

– Mergi acum acasă și du-i vestea minunată bătrânului tău tată. Are nevoie să afle cât mai curând.

Zis și făcut, prințul se urcă pe calul său care își desfăcu aripile și, ca vântul și ca gândul, a plecat spre casă. Tare s-a bucurat bătrânul rege să-și vadă fiul întreg și nevătămat! Dar și mai tare s-a bucurat de izbânda fiului său. Drept mulțumire, i-a lăsat acestuia moștenire întreg regatul, căci îl câștigase prin luptă dreaptă. Și viața a continuat liniștită și îmbelșugată în Regatul Zâmbetului până în zilele noastre, credem, căci regatul este atât de îndepărtat, că nimeni n-a mai străbătut atâta drum până acolo.

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea – așa!

Lupu George-Alexandru, clasa: a V-a A
Colegiul Național *Octavian Goga,* Sibiu
profesor coordonator: Ducu Luminița

Zmeul care fura zâmbete

A fost odată ca niciodată, într-un ținut îndepărtat, un regat, în care oamenii erau mereu veseli și fericiți. Zâmbetul lor era atât de strălucitor, încât chiar și soarele părea mai puțin luminos.

Într-o zi, un zmeu hain, pe nume Zgripțuroi, invidios pe fericirea lor, a coborât din munții întunecați și a suflat un vânt negru peste tot regatul. Locuitorii și-au pierdut atunci zâmbetul, iar tristețea s-a așternut peste întreg regatul.

Văzând această nenorocire, împăratul a promis că oricine va aduce zâmbetul oamenilor înapoi, va primi jumătate din împărăție și mâna fiicei sale, Andreea.

Așadar... cuvântul din poveste tot mult mai este. Trei frați s-au hotarât să plece la drum, dar numai cel mic, pe nume Petru, era foarte curajos și hotărât să reușească.

Frații mai mari ai lui Petru s-au întors acasă, deoarece tatăl lor le spusese înainte de a pleca, să nu muște din copacul plin cu pere de la marginea drumului, dar aceștia, făcându-li-se foame, au început să înfulece perele, dar ele erau vrăjite și toți care mușcau din ele erau blestemați să nu mai

poată pleca din satul natal. Așadar, Petru a pornit singur pe un drum primejdios și greu, foarte lung, dar pe drum a întâlnit trei personaje donatoare care i-au oferit sprijinul.

Prima dată s-a întâlnit cu o bătrânică fermecătoare, care i-a dăruit o **punguță cu praf de aur,** spunându-i că va avea nevoie de ea la un moment dat. Mergând apoi, s-a înâlnit cu un corb înțelept, care i-a oferit o **pană fermecată**, prin care să ceară sfat ori de câte ori se afla în impas. A treia oară s-a întâlnit cu un meșter fierar, care i-a dăruit o **sabie vrăjită** cu care putea tăia orice.

După trei zile și trei nopți de călătorie, Petru a ajuns la peștera unde Zgripțuroi ținea ascunsă comoara furată, adică un cufăr plin cu fantome de fum, care țineau captive zâmbetele oamenilor. Era însă o problemă, zmeul dormea deasupra cufărului. Atunci Petru a folosit praful de aur și a reușit să orbească pentru o clipă zmeul, iar cu sabia fermecată i-a tăiat trei solzi din piele făcându-l să piardă din putere. Când zmeul a încercat să fugă, Petru a folosit pana corbului și a chemat vântul să-l împingă într-o prăpastie adâncă de unde nu s-a mai întors niciodată.

Petru a luat cufărul și s-a întors în regat. În momentul în care a deschis capacul, fantomele s-au transformat în raze luminoase și s-au împrăștiat peste oameni, iar zâmbetele calde au revenit pe fața lor. Petru și Andreea au făcut o nuntă mare și aleasă care a durat trei zile și trei nopți, iar zâmbetul nu le-a mai fost furat de nimeni, niciodată.

Și-am încălecat pe o șea și v-am spus povestea așa!

Hususan Elisa Maria, clasa: a V-a A
Colegiul Național *Octavian Goga,* Sibiu
profesor coordonator: Ducu Luminița

Legenda zâmbetului

A fost odată ca niciodată când dădea plopul mere și răchita micșunele, un regat condus de un împărat tânăr, cu un fiu și mai frumos și bun ca tatăl său. Regatul era în pace și liniște până într-o zi când un zmeu a apărut în lumea oamenilor și cu sabia lui fermecată a tăiat toate zâmbetele oamenilor și le-a pus în sacul lui magic.

Omenirea era pe punctul de a se distruge din cauza tristeții. Pentru a repara tragedia asta, fiul împăratului s-a oferit să facă dreptate, chiar dacă toți înțelepții îl avertizaseră că hoțul este regele zmeilor și că palatul lui se află în tărâmul îndepărtat de la marginea Pământului. Fiul împăratului era speriat și trist, dar tot a mai găsit determinarea necesară pentru a pleca în aventură.

El își începu călătoria prin alegerea celui mai puternic cal, dar nu luase cea mai bună armură. În schimb, o luase pe cea mai ușoară ca greutate. Ca și armă a ales spada nemuririi cu care tătâne-so a învins dragonul nemuririi, de aici venindu-i și numele. Plecase el așa încet și când se îndepărtă mai mult, a ajuns la grajduri unde și-a luat calul pornind în aventura sa.

Trecuse o zi, trecuseră două și s-a întâlnit cu un moșneag care i-a spus:

— Tinere cavaler, te rog, ia arcul acesta fermecat și învinge-l pe regele Cârtiță din regatul Subteran. Supușii lui îmi devastează culturile de cartofi si dacă nu îl oprim la timp o să distrugă toată cultura. Arcul și săgețile te vor ajuta...

Prințul se învoi și luând arcul a tras cu o săgeată și văzu că s-a îndreptat către Miază-Noapte. Când păsise să își recupereze săgeata a căzut în Regatul Subteran. Acolo a auzit o cârtiță bătrână zicând că regele lor, nenorocit, i-a pus să fure toți acei cartofi ai fermierului ca el să îi mănânce pe toți, iar restul să flămânzească. Atunci prințul a zis:

— Bună ziua, stimate domnule cârtită!

– Bună ziua, tinere, a răspuns cârtița. Ce faci prin ținuturile noastre?

– Am auzit că nu vă place de regele Cârtiță, așa-i?

– Da, asta e adevărat! Ce treabă ai tu cu regele?

– Am venit să-l învinge și aș dori ajutorul tău.

– Acum se înserează, hai mai bine să înnoptezi la mine și vom discuta mai multe.

Dimineața următoare fiul de împărat se simtea mult mai pregătit să îl înfrunte pe rege. Ajuns la castel, s-a prefăcut că este un aventurier și că are vești importante pentru rege. Regele l-a primit și l-a întrebat:

– Aventuriere, ce ai de raportat pentru mine, mărețul rege al Subteranului?

– Am venit cu niște vești importante... moartea ta!

Într-o secundă a tras cu trei săgeți magice cu care l-a străpuns în inimă, picior și cap. A plecat de îndată din regatul Subteran și a mers la fermier pe care l-a informat de moartea regelui Cârtiță. Apoi a plecat în drumul său.

A mers trei zile și trei nopți iar în zare a apărut o poarta imensă ce ducea pe tărâmul zmeilor. Dar până acolo trebuia să treacă de o mlaștină plină de monștri. Norocul a fost că a întâlnit o rățușcă care i-a dat un săculeț magic. În aces săculeț a reușit să prindă monștrii, păcălindu-i că înăuntru găsesc multă mâncare. Rățușca i-a dat și o pană spunându-i să o ardă la nevoie.

Între timp, un balaur auzind că fiul de împărat vine pe meleagurile lui, l-a întâmpinat. A început lupta, dar prințul a fost mai rapid și a reușit să îi taie cele trei capete fioroase. Pe unul din capete era un corn ce avea scris pe el „Cornul vindecării”. L-a luat și a plecat mai departe.

A ajuns la poarta tărâmului zmeilor și a ars pana rățuștii. Îndată a apărut rața cu toate animalele lacului și prințul le-a rugat să îi țină ocupați pe zmei cât timp el se ocupă de rege. În castel, prințul a tras cu nouă săgeți spre rege. Acestea l-au nimerit, paralizându-l. Pentru a se asigura că zmeul nu mai fură nimic, prințul l-a decapitat pe loc cu sabia lui magică a nemuririi.

Ajuns acasă a înapoiat toate zâmbetele și ca răsplată a fost mare veselie trei zile și trei nopți, toți ospătându-se cu bucate alese. Se zice că mai zâmbesc și azi…

Dinu Sebastian-Pavel, clasa: a V-a A
Colegiul Național *Octavian Goga,* Sibiu
profesor coordonator: Ducu Luminița

<u>Clasele VII-VIII</u>

Aventura numită viață

E-o lume mare-ntr-un suspin,
Cu drumuri care merg puțin,
Cu oameni care vin și pleacă
Și umbre care ne petrec pe-ndelete, tăcute, pe stradă.

Ne naștem goi de sens și vină,
Dar plini de zbor sub pielea fină,
Apoi călcăm prin ani grăbiți,
Pe visuri vechi, pe pași striviți.

Iubim, greșim, uităm, iertăm,
Râdem cu lacrimi când oftăm,
Și-n toate, fără să știm bine,
Culegem fluturi sau rugină.

E viața-un joc pe muchie fină,
Cu zile calde, seri de vină,
Dar chiar și-n cea mai grea durere,
Aventura are-o mângâiere.

Moga Victoria , clasa a VII-a A
Școala Gimnazială Nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator, Viorica Dimitriu

Aventura vieții

Alergând istovit.
Propria minte mă atacă,
Întrebând ce-ar fi dacă
Lumea s-ar fi oprit.

Cunoașterea se adună,
Credeam că a ști este o artă,
Însă gândurile-s pân' la lună,
Iar inima nu le iartă.

Oare nu există... altă dată?
M-am oprit.
N-am văzut,
Dar am crezut,
Și din mine am ieșit.

Albu Horațiu, clasa a VIII-a A
Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator, Viorica Dimitriu

Umbra dintre copaci

În fiecare vară, Andrei venea la bunici într-un sat mic, străjuit de o pădure deasă, despre care localnicii vorbeau doar în șoaptă. Spuneau că acolo, la ceasul apusului, copacii „se mișcă singuri” și că nici animalele nu intrau adânc. Lui Andrei i se părea o prostie — era doar o pădure. Dar într-o după-amiază toridă, atras de curiozitate, păși peste pârâul care marca granița „nevăzută”.

La început, totul era liniștit. Doar foșnetul frunzelor și câteva triluri stinghere. Însă, pe măsură ce înainta, pădurea părea să se închidă în jurul lui. Lumina scădea ciudat de repede, iar aerul devenea rece. Un copac cu trunchiul crăpat părea să aibă o față - o gură căscată și două ochiuri goale. „E doar imaginația mea", își zise, dar pașii i se opriră brusc.

În față, un corb uriaș stătea nemișcat pe o creangă. Lângă el, un obiect strălucea slab în iarbă. Andrei se apropie și descoperi o busolă veche, dar acul nu arăta nordul - se rotea haotic. Când o atinse, totul în jur se întunecă pentru o clipă. Când deschise ochii, pădurea nu mai era la fel. Copacii se arcuiseră peste cărare, ca niște brațe ce nu voiau să-l lase să plece.

Un șuierat i se strecură în ureche: „Întoarce-te… sau rămâi pentru totdeauna !" Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar nu fugi. Se uită fix în întunericul dintre trunchiuri și strigă: „Nu mi-e frică! Vreau să știu cine ești!" Pădurea tăcu.

În clipa următoare, o cărare nouă se deschise, luminată de licurici. Pașii lui Andrei o urmară fără să știe cum sau de ce. Când ieși din pădure, era deja noapte. În mâna lui era încă busola, dar acul se oprise. Arăta spre inima pădurii.

Andrei nu spuse nimănui ce trăise. Totul era doar în mintea sa. Imaginația o luase razna, cu siguranță. Dar în fiecare vară, se întorcea. Nu din curaj, ci pentru că în adâncul codrilor rămăsese ceva ce-l chema: aventura, poate. Sau o umbră care încă nu-și spusese povestea.

Avram Raul, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială nr. 7 Mediaș
Profesor coordontor, Viorica Dimitriu

Aventura de a fi

Am luat cu mine un gând și-un cuvânt,
Le-am pus într-un buzunar fără fund
Și am plecat fără hartă, fără bagaj.
Doar eu cu visul, că-s liberă într-un miraj.

Nu știu ce caut, dar asta e partea frumoasă,
Să merg unde clipa devine aleasă,
Unde pasul e plan și zâmbetul hartă,
Și curajul se naște cu fiecare ceartă.

Uneori lumea pare un puzzle ciudat,
Dar eu pun piesele cum mi s-a arătat.
Într-un vis de copil ce încă mai stă
Pe un nor, privind lumea cumva altfel…așa.

Am fugit de „ce trebuie" și de „cum se face"
Să descopăr o zi care tace
Și-mi spune povești cu glas nevăzut,
Despre cine aș fi eu.... dacă nu m-aș fi temut.

Și știi ce? N-am ajuns nicăieri anume,
Dar drumul m-a scris cu litere bune

E o aventură zic, nu fiindcă-i grandios,
Ci fiindcă-i al meu și merge frumos.

Negruț Sonia, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială Nr. 7 Mediaș
Profesor coordonator, Viorica Dimitriu

Cartea cunoașterii

La poalele unui munte, într-un sat în care cărțile au fost uitate acum mult timp, în podul întunecat al unei căsuțe sărăcăcioase, Leon stătea ghemuit pe podeaua de lemn vechi, care împrăștia un ușor miros de mucegai. Încerca să ajungă la un obiect misterios rătăcit într-un colț prăfuit. Simțea nevoia de a explora lumea înconjurătoare, iar acel obiect îi stârnea curiozitatea. Îl întorcea pe toate părțile, studiindu-l: textura pe care o puteau simți degetele lui nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată, iar în interiorul învelișului neted se aflau mai multe straturi subțiri și îngălbenite, pline de simboluri cu forme ciudate. La fiecare mișcare, obiectul scotea un sunet fin, aproape imperceptibil, ca o adiere de vânt printr-o fereastră veche. Din când în când, printre acele simboluri, apăreau imagini ale unui războinic plecând la drum, poate într-o nouă aventură. Leon era captivat de frumusețea simbolurilor, deși nu le înțelegea. Simțea că ține în mână ceva important.

Dintr-odată răsună vocea tatălui său, trezindu-l din visare. Îl trimitea la izvor să aducă apă proaspătă, ca în fiecare zi. Leon s-a ridicat, ascunzând la pieptul său obiectul misterios, și a coborât din pod, pornind hotărât spre izvor. În urma sa venea credincios Albus, câinele lui.

Apa curgea monoton în găleată când Leon îl auzi pe Albus mârâind. Își ridică privirea și zări printre umbrele copacilor silueta unui bărbat. Când acesta s-a apropiat mai mult, Leon a scăpat surprins găleata cu apă: era chiar războinicul din imaginile pe care le văzuse mai înainte. Purta aceeași armură din piele învechită, iar chipul său brăzdat de cicatrici era încadrat de o barbă cenușie, care îi dădea o solemnitate aparte. Războinicul a observat obiectul purtat de băiat la piept:

— Cartea aceea... este cumva Profeția?

Leon, neînțelegând, a răspuns:

— „Carte”? Este doar un obiect din podul casei mele. Nu înțeleg ce reprezintă semnele din el, dar în imaginile sale apari chiar tu.

— Acea carte este cheia cunoașterii. Ea va salva omenirea și va aduce lumina acolo unde este doar întuneric, rosti războinicul, luând sabia de la spate și aruncând-o spre băiat cu tot cu teacă. Teaca străbătu aerul și, înainte ca Leon să gândească, mâinile i se mișcară singure: o prinse.

În clipa aceea ceva se schimbă. Când aruncă o privire spre carte, văzu că simbolurile se limpezeau în fața ochilor lui, ca și cum fuseseră dintotdeauna acolo, dar el nu știa să le vadă.

— Ai primit sabia. Acum poți vedea. Cartea nu se deschide decât celor care au curajul de a cunoaște. Așadar, să pornim! Nu mai putem zăbovi! Omenirea depinde de noi!

Leon îl urmă printre copacii tăcuți ai pădurii, aflând numele războinicului, Conrad, și misiunea acestuia. Omenirea fusese blestemată să trăiască în necunoaștere, iar balaurul, care pârjolise ultimele cărți, trebuia învins. După spusele Profeției, acesta se ascundea de secole întregi pe vârful muntelui spre care se îndreptau cei doi.

După câteva ore de mers, Conrad și Leon, ghidați de Albus, care adulmeca urmele, zăriră fiara. Aceasta dormea, dar, la auzul pașilor, se trezi. Toate cele trei capete priveau amenințător cartea de la pieptul băiatului. Cu o smucitură, se repezi spre Leon, însă Conrad, cu o viteză uluitoare, îi reteză două capete. Balaurul scoase un urlet asurzitor, pregătindu-se să-l atace pe Albus, care lătra

fără frică. Cuprins de un curaj neomenesc, Leon prinse sabia lui Conrad și aplică o ultimă lovitură balaurului care căzu la pământ. Blestemul era ridicat!

Băiatul privi din nou paginile și, pentru prima dată, cuvintele îi vorbeau. Simți cum lumea mică și săracă se lărgea brusc în fața lui. Cunoașterea se revărsa în mintea sa și totul devenea mai clar. Privind în jur, observă că războinicul nu mai era.

Întors în sat, Leon simțea schimbarea. Păsările nu mai erau simple siluete zburătoare, frunzele au devenit mai mult decât umbre verzi, oamenii din sat, până atunci gri și împietriți, aveau acum o lumină în priviri, iar în el nu mai era teamă. Totul părea mai viu. Era un nou început...

COȚOP ALEXANDRA-MARIA, CLASA a VIII-a A
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MEDIAȘ
PROFESOR COORDONATOR: **VASIU DANIELA-GRAȚIANA**

În lumea cărților

O nouă dimineață de mai îmi zâmbea dulce la fereastră. Când să ies să mă întâlnesc cu prietenii mei, mama m-a oprit în drum spre ușă, spunând:

— De ce nu citești o carte? m-a întrebat. Înainte, citeai foarte mult, dar te-ai oprit de când a venit primăvara! Ce-ar fi ca astăzi, în loc să te joci toată ziua, să citești ceva?

M-am întors, așadar, în dormitorul meu, căci știam că nu avea niciun rost să-mi contrazic mama. Am scanat cu privirea raftul de cărți, dar nu am găsit nimic interesant. Le-am citit pe toate de cel puțin două ori. Aveam nevoie de ceva nou. Atunci mi-am amintit de o persoană pe care o cunoșteam foarte bine și care avea o mulțime de cărți interesante: Elinor, femeia în vârstă din apropierea casei mele.

Am pornit spre casa vecinei mele. Elinor m-a primit prietenoasă în casă și a fost de acord să-mi împrumute o carte. Am urmărit-o pe niște scări care tot coborau, parcă neterminându-se, până când am ajuns în biblioteca ei imensă. Elinor a luat o carte frumoasă, cu coperta verde-închis. A deschis-o și…s-a întâmplat ceva surprinzător! Elinor a dispărut!

Uimită, m-am apropiat de carte. Când am atins-o, lumea din jurul meu s-a întunecat. M-am trezit, alături de Elinor, într-un loc acoperit de o ceață misterioasă. Încet-încet, am făcut câțiva pași în față, iar ceața s-a ridicat, dând la iveală câteva case, un drum și niște ființe neobișnuite: arătau ca paginile unei cărți, dar aveau brațe și picioare. În depărtare se putea zări un palat.

Deodată, paginile au început să alerge dintr-o parte în alta. Două dintre ele ne-au luat de mâini și ne-au condus spre castel. Acolo una dintre ele a spus, cu vocea-i pițigăiată:

— Bun venit în Lumea Cărților! Avem nevoie de ajutorul vostru! Împăratul cărților a dispărut, iar voi îl puteți aduce înapoi, a zis a doua pagină, cu o voce foarte groasă.

Eram confuză. „Ce voiau să spună aceste ființe ciudate? Ce-am putea face noi pentru ele?”

Înainte să spun ceva, Elinor a ridicat cartea verde-închis cu mâinile tremurânde, iar paginile au luat-o și au alergat spre centrul castelului. Atunci am observat tronul gol care se afla în sală. Paginile au așezat cartea pe el și…au văzut că acesta a prins deodată viață și a spus:

— Vă mulțumesc, pentru că m-ați adus din nou acasă. Pentru a vă răsplăti, vă voi trimite înapoi în lumea voastră.

O clipă mai târziu, m-am trezit în biblioteca lui Elinor. Femeia se afla și ea lângă mine. Cartea verde-închis nu mai era în locul în care a fost lăsată.

Am discutat cu Elinor despre ceea ce s-a întâmplat și am aflat că și ea era uimită. Nu era nici ea sigură din ce motiv ne-am trezit în Lumea Cărților.

M-am îndreptat spre casa mea, cu o altă carte primită de la Elinor, încă gândindu-mă la ce s-a întâmplat…

COȚOP ALEXANDRA-MARIA, CLASA a VIII-a A
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MEDIAȘ
PROFESOR COORDONATOR: **VASIU DANIELA-GRAȚIANA**

Aventura

Era seara târziu pe Calea Moșilor, iar umbrele serii își întindeau brațele printre ferestrele școlii vechi. În laboratorul de chimie, patru fete visătoare se adunaseră pentru o întâlnire secretă.

― Despre ce vorbiți? Ce echipă? De baschet? întrebă Adriana, nu prea interesată de mister.

Liliana răspunse repede:

― Ei, de baschet! O echipă de exploratori! Ca în romanul ,,Cireșarii”!

Fetele, fascinate de referirea la ,,Cireșarii” cu aventurile lor, se priviră intrigate. Nicoleta, uluită, exclamă:

― Ce palpitant!

― Și când vrei să plecăm să explorăm? întrebă Corina, planificând deja aventura.

― Nu plecăm nicăieri! Explorăm aici unde suntem! anunță Liliana hotărâtă.

Fetele priviră împrejur, sceptice. Ana-Maria, realistă, spuse:

― Nu văd nimic de explorat aici.

Cu un zâmbet complice, Liliana dezvăluie planul său.

― O să explorăm chiar școala noastră, veche de cel puțin o sută de ani. Eu sunt convinsă că are ceva de ascuns.

Privind spre pereții albi și goi, fetele își imaginaseră întotdeauna clădirea doar ca pe un loc obișnuit. Dar acum, cu promisiunea unor secrete vechi, ochii le începeau să strălucească de curiozitate.

În lumina ștearsă a laboratorului, începeau să se contureze umbrele aventurii, iar școala, devenită teren de explorare, aștepta să-și descopere tainele ascunse.

JURCA MIHAIL EMANUEL, CLASA a VIII-a A
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MEDIAȘ
PROFESOR COORDONATOR: **VASIU DANIELA-GRAȚIANA**

Ce-aș face dacă aș fi împărat?

Visul meu se spulberase ca un fum odată cu țiuitul enervant al alarmei. M-am gândit într-o zi dacă mi-ar plăcea să fiu altceva decât un băiat de paisprezece ani. Da!!! Mi-ar plăcea să fiu împărat, dar unul bun! Să am o împărăție mare și frumoasă, un palat cu ziduri înalte, sculptate în marmură. În curtea interioară aș avea o grădină cu flori cu chipuri de copii fericiți, pomi cântăreți și o fântână arteziană ca o floare de cristal.

Porțile palatului - poleite cu aur - ar fi mereu deschise pentru supușii mei pe care i-aș asculta și i-aș ajuta.

Anii au trecut și, printr-un joc al destinului, m-am trezit încoronat. Eu, care mă visasem împăratul cel bun și blând, stăpâneam, nu știu prin ce minune, Regatul Luminii. Palatul era exact cel visat în copilărie - cu zidurile de marmură scânteind sub soare și cu porțile aurii mereu deschise către lume.

Aventura a început într-o dimineață neobișnuită. Eram în curtea palatului, când deodată am găsit într-o scorbură o hârtie mototolită. Era o hartă! Oare la ce folosea? M-am condus după simbolurile de pe ea, dar drumul părea nesfârșit. Mergeam printr-o pădure veche. Nu! Nu pot să cred! Am găsit Izvorul Miracolelor, despre care auzisem că a secat cu mulți ani în urmă. Am văzut totuși un firicel de apă.

De nicăieri a apărut un bătrânel care mi-a spus că acel izvor a simțit bunătatea mea și mi-a arătat puterile miraculoase.

Cum curtenii mei sufereau de sete, fiind o secetă de nedescris, am luat apa vindecătoare și am împrăștiat-o în tot palatul.

În semn de prețuire, supușii au hotărât să-mi ridice o statuie.

— Mărite împărate, cu toții am hotărât să-ți înălțăm o statuie, pentru bunătatea pe care ne-ați arătat-o. Vom începe chiar de mâine!

— Unde o veți așeza?

— Unde dorește Măria-Sa.

— Mi-ar plăcea să fie așezată în curtea palatului.

După o zi, supușii ar reuși să-mi facă statuia de culoare aurie ca porțile palatului și ochi blânzi ca ai mei.

Mi-a plăcut să visez la rolul meu de împărat. Am înțeles că imaginația nu are limite!

VOLOȘENCO MIHAI-TEODOR, CLASA a VIII-a A
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MEDIAȘ
PROFESOR COORDONATOR: **VASIU DANIELA-GRAȚIANA**